

Glasilo
Vicepostulature
sluge Božjeg
o. Ante Antića

God. 19 (1989) Br. 1

IZ SADRŽAJA:

- * Povijesna zadaća svetaca u crkvi
- * Današnji postupak proglašenja blaženih i svetih
- * Fra Antin put u Zaostrog
- * Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića
- * Sluga Božji Gerard Tomo Stantić, karmeličanin

DOBRI OTAC ANTIĆ

**DOBRI
OTAC Antić**
Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg
o.Ante Antića
God. 19 (1989) Broj 1

Na zadnjoj stranici korica:

Iz pisma o. Antića upućenog fra Stanku Petrovu:

... To je Vaš duhovni put.
Ako Gospodin hoće, da u Vama živi prezren, zapostavljen, pogrđen, pogažen, ignoriran, zabačen, od svakoga ostavljen – pa i od Oca nebeskoga – najdublje se poklonite Njegovoj mudrosti, ljubavi i dobroti, pa velikodušno se podložite milosrdnoj Ljubavi proseći iz sveg srca da se u Vama, po Vama i s Vama u svemu potpuno i savršeno ispuni presv. volja Božja.

Zagreb, 28.I.51.

Fra Ante Antić

S A D R Ž A J

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Povijesna zadaća svetaca u crkvi	2
U Duhu i Istini	3
Beatifikacija i kanonizacija	
Današnji postupak proglašenja blaženih i svetih	4
Crtice iz života o. Antića	
Fra Antin put u Zaostrog	6
Duhovni lik o. Ante Antića	
Tajna križa	8
Govori i predavanja o ocu Antiću	
Govor prečasnog Josipa Frkina na spomendanu 18. obljetnice prijenosa tijela oca Ante Antića	9
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića	
Njegova isповijed bila je poznata	12
Moj Magistar o. fra Ante Antić	12
Svetlo u tamni	13
U školi o. Ante Antića	
Pismo o. Antića upućeno Nikici Petrov	15
Iz Vicepostulature	
Iz kronike	16
Obavijesti	18
Spomendani o. Ante Antića	
»Antićevo trodnevљe«	
u župi Bast-Baška voda	19
Spomendani 18. obljetnice prijenosa tijela o. Antića	21
DOBRI OTAC ANTIĆ (Sluga Božji)	24
Štovatelji o. Ante Antića pišu	25
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	28
Drugi Božji ugodnici	
Sluga Božji Gerard Tomo Stantić, karmeličanin	29
Naši pokojnici	
O. Alekса Benigar (1893.-1988.)	32

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB – Ureduje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 – Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marjan Osman. – Godišnja pretplata 8.000 din. Pojedinačni broj 2.000 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. – Tisk: ERA- TITOVO VELENJE.

PRIJE SVEGA – HTJETI

Štovatelji o. Ante Antića znaju više puta reći: Čemu tako duga procedura da se o. Antića uzdigne na čast oltara? Mi smo duboko uvjereni da je on svetac, pa čemu trošiti toliko vremena i toliko sredstava da se to dokaže? Zašto se to ne bi učinilo po nekom kraćem postupku?

Odgovor na ova pitanja bio bi sljedeći:

S obzirom na postavljanje jednog kreposnog člana Crkve na oltar, kako bi drugima u Crkvi i izvan nje bio primjerom života, crkveni je autoritet vrlo kritičan, procedura vrlo duga i zahtjevna, – a sve zbog toga da na oltar ne bi prispjeli oni koji to ne zaslužuju. Radije će se Crkva odreći kojeg novog sveca nego da joj se pokaže na nekoga komu zaista nije mjesto među najizvrsnijim njezinim sinovima i kćerima.

Nadalje, nije uvijek ni tako lako ni tako jednostavno dokazati ni samu činjenicu da je dotični kandidat za oltar vršio sve evanđeoske kreposti u punom smislu riječi, a još manje pobiti različite protudokaze, koji se mogu podići. Jedno i drugo zahtijeva vrlo ozbiljan, studijski i kritički postupak.

To vrijedi i za dva druga predmeta jedne kauze: glas o svetosti i glas o milostima i uslišanjima s neba, od kojih neka moraju biti čudesa u pravom smislu riječi.

Zbog svega toga moramo imati razumijevanja i povjerenja u one koji su zaduženi za službeni postupak u kauzi o. Antića. Štoviše, moramo im i pomoći.

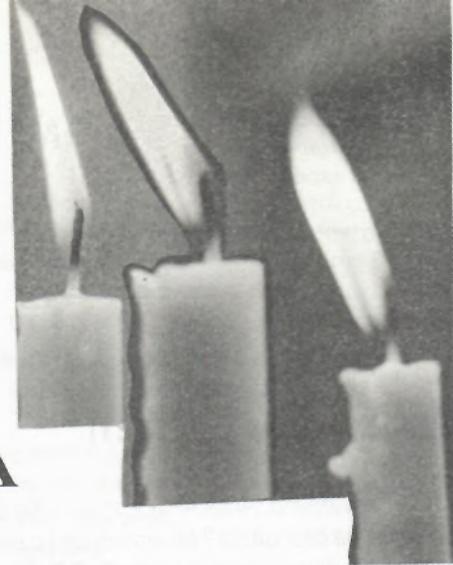
Moramo prije svega htjeti i imati nove svece naše krvi. Moramo se svi – kao narod – angažirati na tom polju. Inače, moglo bi nam se dogoditi da s mjerodavnog mjesta dođe i ovaj odgovor: Ako u prvom redu vama – kao narodu – ne treba novih svetaca i na tome ništa ne radite, ne traba ih ni drugima.

Mi Hrvati, međutim, kao narod zaista trebamo novih blaženika i posebno svetaca, jer službeno proglašenih do sada imamo vrlo malo.

Poradimo stoga – i kod Boga i kod ljudi – da dobijemo i nove, među kojima i našeg slugu Božjeg o. Antu Antića!

Na različite oblike angažiranosti u tom pogledu redovito upozorava i ovo naše Glasilo.

Uzmite, čitajte i drugima ponudite i ovaj prvi broj u ovoj, 1989. godini.

POVIJESNA ZADAĆA SVETACA U CRKVI

Povijest ljudskoga roda povijest je spasenja. To posebno vrijedi za vrijeme poslje Kristova dolaska na svijet. Povijest svijeta i povijest spasenja dva su pojma koja se razlikuju više metodološki nego stvarno.

Takav kršćanski pojam povijesti jako se i na konkretan način odražava u svecima Crkve. Snagom njihove poslušnosti dinamičkom djelovanju Duha Svetoga oni, općenito govoreći, ne djeluju po načelu konzervativizma, tj. da bi samo očuvali dosadašnje, već su obnoviteljska snaga Crkve. Oni Crkvu trajno podsjećaju da je na putu prema onome što će doći poslje, a što će biti konačno i trajno – i izvan svakog povijesnog zbivanja.

Zbog toga se slobodno smije reći da je **povijest spasenja**, koje se ostvaruje preko Crkve, **znatnim dijelom i povijest svetaca**. U početku Crkve bili su apostoli i Kristovi učenici, posebno zbog njihova izravnog kontakta s Kristom, oni koji su usmjeravali život i nauk Crkve. U naraštajima koji slijede dominantni tip svetaca bili su mučenici. Ne podlažući se monopolitičkim presizanjima države i državne religije, oni su svojom krvljku dokazivali izvrsnost Evanđelja.

Kada je Crkva dobila slobodu i kad su se njezine strukture učvrstile, biskupi i učitelji bili su oni koji su dalje vodili njezin razvoj. S prelaskom pak u Srednji vijek Crkva je dobivala poticaje u svome životu i radu od velikih svetaca redovnika. Oni, spasavajući istodobno staru baštinu i podupirući nužne promjene, uvelike pomogloše da se kršćanski život ostvari u novim prilikama.

Nadalje treba reći da u svim razdobljima Crkve ustaju obnovitelji njezina života, upozoravajući u prvom redu na deformacije u njoj. A kako se deformacije svadje mogu pojaviti, obnovitelji ne padaju nužno ovoj ili onoj socijalnoj grupi, već mogu biti i 'samonikli' pojedinci: članovi hijerarhije i laici, mistici i misionari, umjetnici i filozofi.

Tražimo li određeni tip sveca u Crkvi našeg doba, pogled će nam spontano pasti na one koji po svome položaju nisu toliko ugledni u društvu. Na njih je upozorio i poznati Romano Guardini u knjizi »Der Heilige in unser Welt«, Würzburg 1956., str. 11-24.

U jednom, naime, demokratskom dobu, kakvo je naše, nisu važne samo pojave i likovi vođa, već je zanimljiv i svaki iskreni prijatelj na putu, brat u vjeri i suradnik na izgradnji kraljevstva Božjeg.

*Priredjeno prema talijanskom prijevodu
knjige Wolfganga Beinerta
DIE HEILIGEN HEUTE EHREN*

U DUHU I ISTINI

Komentari Drugog vatikanskog sabora

Izraz je uzet u naslov iz Ivanova Evanđelja, iz Isusova razgovora sa Samarijankom (Iv 4, 23). Isus tvrdi da je ono klanjanje Bogu, kult koji će on uspostaviti, drukčije i od onog jeruzalemskog i od onog samarijanskog na brdu Garizimu – bit će, veli, u duhu i istini. Jednako kod Ivana (6, 63-64) kaže Isus da je duh onaj koji oživljava, tijelo ne vrijedi ništa, riječi koje on kaže duh su i život. Isus to govori navješćujući Euharistiju, središte kulta koji će on uspostaviti.

I kao društveno biće i zbog toga što živi i djeluje u ovom vidljivom svijetu, čovjek nužno stvara neke »strukture«. Uspostavlja neki »red«, po kojemu se zna tko, što i kada treba činiti. Kao društvena ustanova, i Crkva nosi u sebi brojne strukture. Neke potječu u svojoj biti od samog Krista (na primjer sakramenti), neke su nastale tijekom vremena pod utjecajem tadašnjeg mentaliteta, pa je takve strukture Crkva tijekom povijesti češće mijenjala (npr. praksa posta i različiti oblici molitve). Međutim, strukture mogu pomagati kršćanskoj savršenosti, ali je mogu i kočiti, štovиše, biti ponekad »nadomjestak savršenosti«. A ovo je to opasnije što čovjek i nesvesno svoje odnose s drugima, pa zato i s Bogom, pretvara u unaprijed isplanirani »red«, strukturu, a time i nehotice prijeći Bogu da se upliće u naš život.

Od nas je svatko sebi izgradio svoje pojmove o tome što znači biti kršćanin, svećenik, apostol, redovnik. No da li baš isto kao mi misli i Krist? Nije li, uzmimo, takozvana »kriza identiteta« kod svećenika izazvana baš time što nam Bog danas ne da da budemo nešto »po-

svom receptu«, nego da budemo Bogu »upotrebljivi«. Tu ne bismo nikad smjeli izgubiti iz vida Krista Gospodina, kojemu je bila hrana da neprestano ispunjava Očevu volju (usp. Iv 4, 34). Zato je potrebno biti »poslušan Duhu«, a ne nekoj ljudskoj strukturi, koju smo možda svojim duhom mi sami stvorili.

Češće se čuje pitanje: Kako mogu znati što je za mene Božja volja? To nije moguće! I jest i nije. Mi bismo htjeli **sada** znati što će Božja volja za nas biti sutra, **poslije**. A Bog svoju volju otkriva onda kad je treba ostvariti. Prije nije potrebno. Marija je onda znala da treba biti Majkom Božjom kad je trebala izreći svoj »Neka mi bude«, a ne prije. No kad je trebalo, znala je. Tako je i s nama. I ako pristanemo da se Bog tako s nama »poigrava«, primjećujemo kako se on stvarno neprestano upliće, mnogo puta nas iznenaduje, ponekad moramo češće preko dana mijenjati svoje planove, jer smo po nekom događaju, posjetu, razgovoru uvidjeli da baš sada treba učiniti to, a ne ono što smo mi mislili. To je askeza, u kojoj nikad ne možemo biti »mirni« (svoje sam učinio), askeza koja je uvijek spremna da se odazove Bogu ondje gdje Bog čeka čovjeka.

U takvu stavu nema opasnosti nikakve krize kršćanskog identiteta, jer naš je identitet jedan jedini: biti u svakom trenutku ono što u tom trenutku Bog od nas traži. To znači biti slobodan od struktura, posebno onih koje smo sami izgradili stvarajući svoja mala mirna »počivališta«.

I.K.

Sadašnja teška vremena nameću nam jaču obavezu, da žarče molimo. Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti. Treba mnogo naknade i zadovoljštine Božanskom Srcu Isusovu.

O. Ante Antić

DANAŠNJI POSTUPAK PROGLAŠENJA BLAŽENIH I SVETIH

(Nastavak)

Fotografija o. Antića iz god. 1953.

2) Tri faktora

U postupku za proglašivanje blaženih i svetih u načelu sudjeluju tri čimbenika ili faktora. Jedan je nebeski, tj. sam Bog, druga su dva zemaljska: zadužene osobe koje rade u ime Crkve i narod Božji.

a) Nebo

Bog je onaj koji »proslavljuje pobožnike svoje« (Ps 148). Ljudi se trude da iznesu na vidjelo kreposni život Božjih ugodnika, njihovu svetost, a Bog je onaj koji preko njih daje milosti i uslišanja kako u duhovnim tako i u tjelesnim potrebama (olakšanja u zdravlju, vraćanje mira u obiteljima, obraćenje, pronalazak zaposlenja itd.). Barem jedna od tih milosti za proglašenje blaženim, a druga – za proglašenje svetim treba biti čudo u punom smislu riječi, tj. nešto što se nikako ne može dogoditi po prirodnim zakonima i što je kao takvo službeno priznato u vrlo strogom postupku.

Podjeljivanjem milosti i čudesna nebo zapravo potvrđuje da je »na mjestu« i svrshishodno ljudsko nastojanje da se nekoga digne do časti oltara. Valjda se nebo i zemlja nigdje tako ne dotiču kao u ovom predmetu!

b) Zadužene osobe

Te su s jedne strane nosioci crkvenog autoriteta, a s druge strane oni kojima je od autoriteta stvar povjerena. U biskupijama crkveni autoritet za vođenje jedne kauze u njezinoj prvoj fazi (o tome niže) jest sam biskup ordinarij, a pomažu mu i rade u njegovo ime i po njegovu ovlaštenju članovi sudišta za ispitivanje svjedoka (sudac istražitelj, promicatelj pravde i bilježnik), cenzori teolozi za ispitivanje tiskanih djela kandidata za oltar i stručnjaci za ispitivanje rukopisa i drugih njegovih netiskanih spisa, ako takvi postoje.

U Rimu se autoritet nalazi u samom sv. ocu, a u njegovo ime, napose u prvoj rimskej fazi (faza studiranja), radi Kongregacija za proglašivanje blaženih i svetih s velikim brojem svojih službenika (prefekt, tajnik i podtajnik, relator, branitelj vjere, povjesničari, liječnici, advokati itd.), te sami kardinali članovi Kongregacije. U postupcima za proglašivanje blaženih i svetih i papa izravno sudjeluje, posebno u tzv. odlučnoj fazi, prisustvujući čak i stanovitim sjednicama.

Uz gore navedene u postupcima proglašenja blaženih i svetih vrlo važnu ulogu igraju postulatori. Oni zapravo u ime pokretača kauze pripravljaju i promiču cijeli pothvat. Kad je riječ o redovnicima, za svaku samostalnu redovničku zajednicu (red ili kongregaciju) imenuje se generalni postulator sa sjedištem u Rimu, a na pojedinoj kauzi pomažu mu njegovi zamjenici, vicepostulatori.

c) *Narod Božji*

Ovaj igra vrlo značajnu ulogu. U prvim kršćanskim stoljećima narod je zapravo onaj koji je svoje ugledne sinove i kćeri, ako su se istaknuli kreposnim životom ili su podnijeli mučeništvo, stavljao *via facti* na oltare. Ni danas nema svetaca bez naroda Božjega, budući da se glas o svetosti ili glas o junačkim krepostidma jednog Božjeg ugodnika odnosno, ako je takav slučaj, glas o njegovu junačkom mučeništvu javlja, održava i prenosi u narodu Božjem. Najprije se javlja kod onih koji su ga poznavali, koji su vidjeli kreposno ponašanje dotične osobe. Oni prvi stječu uvjerenje da je dotični živio Evanelje u potpunosti, a to uvjerenje od njih preko govora i tiska prenosi se na mlade naraštaje. Prema vani pak očituje se pohađanjem groba Božjeg ugodnika, putem molitava koje mu se upravljuju da zagovara s neba i sl.

Ako se u narodu o nekome ne govori kao o »svecu« i ako se ne pročuje da nebo po njemu šalje milosti, nema ni govora o uspjehu kauze.

Narod je, isto tako, onaj koji moli za uzdizanje nekoga na oltar. I to je bitno. Sveci su veliki dar neba čovječanstvu općenito, a napose pojedinim narodima i samoj Crkvi Božjoj, pa ih treba izmoliti.

3) **Tri vremenska odsjeka**

Cijeli postupak odvija se u tri vremenska odsjeka ili faze.

a) Prva faza odvija se u biskupiji u kojoj je dotični Božji ugodnik umro i pokopan. Sastoji se u saslušanju svjedoka i u prikupljanju, sređivanju i studiranju svih dokaza i dokumenata koji govore o njegovim krepostima odnosno o dragovoljnem mučeništvu te o glasu svetosti i eventualnim milostima i čudesima.

b) Druga faza odvija se u Rimu na Kongregaciji za proglašivanje blaženih i svetih. Sastoji se u studiranju prispjelog pisanog materijala iz biskupije, sastavljanju i objavljivanju tzv. pozicija. Uz relatora kojem se povjerava kauza, u ovoj fazi na njoj rade i razni drugi stručnjaci koje je ovaj izabrao ili su mu dani.

c) Treća, zaključna faza također se odvija u Rimu. U njoj, uz teologe i branitelja vjere te razne savjetnike, nastupaju kardinali i biskupi članovi Kongregacije te, kako rekosmo, i sam sveti otac. On izriče i konačni sud te dotičnoga upisuje u popis najprije blaženih (beatifikacija), a potom, nakon novog uspješno završenog postupka, i u knjigu svetih (kanonizacija).

U dalnjem izlaganju govorit ćemo opširnije o svakoj gore spomenutoj fazi.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastavit će se)

FRA ANTIN PUT U ZAOSTROG

»Boga nači znači neprestance Ga tražiti«

Među samostanima Franjevačke redodržave Presv. Otkupitelja uz hrvatsku našu obalu, usred maslina i čempresa, ispod Vitera posebno mjesto ima **Zaostrog**. Samostan s crkvom proglašen je spomenikom kulture, a u životu sluge Božjeg fra Ante Antića svjedočanstvo je njegova napretka u znanju i duhovnosti.

Franjevački samostan sv. Marije svakako je najpoznatiji spomenik ne samo drevnoga naselja nego i velikog dijela južnohrvatskog primorja.

Prvi zaostroški samostan utemeljili su jamačno u XIV. stoljeću redovnici »pustinjaci sv. Augustina« koji su se nakon pada Bosne 1463. povukli na otoke (Sućuraj), a samostan su preuzeli franjevci 1465. Sačuvana je bilješka iz 1671. da samostan sv. Marije »postoji od davnih vremena, na granici sedam kralje-

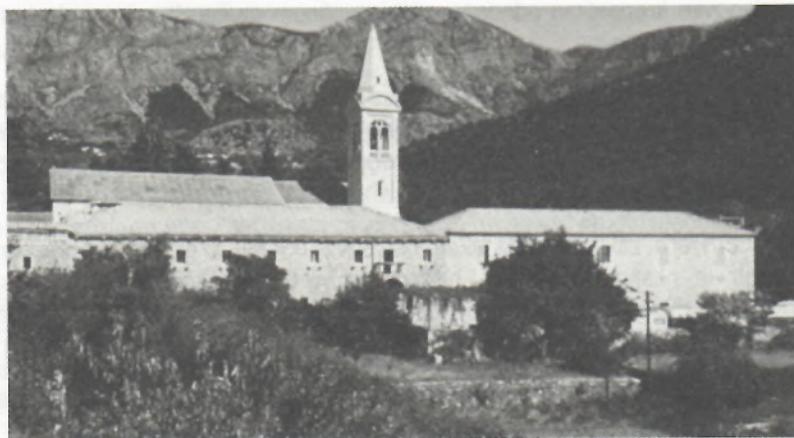
va, na obali morskoj u nahiji Fragustin«, kako se naziva gornjoprivimska općina u tursko doba (1492-1684).

Povijest zaostroškog samostana zanimljiva je i bogata, a među književnicima Zaostrog je poznat po grobovima *fra Andrije Kačića Miošića* (†1760.) i *fra Ivana Despota* (†1886.). No kroz samostan su prošli brojni franjevački naraštaji, jer se u svakome od pet stoljeća života u samostanskim odajama držala škola za odgoj svećeničkoga i redovničkog podmlatka. Već je davno istaknuto da se ondje uči »čitati, pisati i male gramatike, te kršćanski nauk na latinskom i hrvatskom jeziku«. Poslije su se izmjenjivale škole: od gimnazije i novicijata do filozofije i bogoslovije. U XX. stoljeću radile su: bogoslovija (1908.-1911.), filozofija (1911.-1927.) i novicijat (1919. i 1930.-1934.).

U okvirima takva školstva Redodržave našao se fra Ante Antić nakon svršena novicijata u Zaostrogu.

Međutim, treba upozoriti na podatke o fra Antinu putu prema Zaostrogu.

Prema objelodanjenim životopisima Sluge Božjega krenuli su novozavjetovani

Franjevački samostan
u Zaostrogu danas

Fra Ante Antić
među klericima
studentima filozofije
šk. god. 1912./13.
u Zaostrogu

mladi redovnici s Visovca najprije prema Skradinu 19. rujna 1912., a zatim su se ukrcali na parobrod za Šibenik. Parobrod je pristao i u selu Zatonu, primio je ondje putnike i odmah krenuo dalje.

Put od Visovca do Skradina nije bio ugodan, ali prema Šibeniku bio je značajan za fra Antu. U Zatonu se, naime, ukrcala njegova majka, koja, prema ondašnjim običajima u redovničkoj zajednici, nije pribivala zavjetovanju svoga sina.

Životopisci su zabilježili riječi koje je fra Ante radostan rekao svojoj majci pri spomenutom susretu: »Počeli smo ostvarivati očev zavjet.«

Nakon odmora u Šibeniku, u samostanu sv. Lovre, mladi su redovnici nastavili put prema Splitu, kamo su stigli navečer u samostan na Dobrome. U Zaostrog su budući slušači filozofije stigli sljedećeg dana.

Drevni i lijepi samostan u Zaostrogu pod naslovom sv. Marije, u podnožju sivih, kršnih gromada biokovskih, bio je prikladan za ozbi-

ljan studij, za susret sa svetim ocima, posebice s Duns Scotom, predvoditeljem franjevačke filozofsko-bogoslovke škole.

Medutim, iz povijesti franjevačkog reda poznate su uredbe prema kojima je u kućama studija trebao postojati posebni dio zvan »profesorij«, u kojem su boravili i učili mladi redovnici nakon novicijata. Osim stjecanja potrebne naobrazbe, temeljni je zahtjev bio: u redovničkim zajednicama задрžati, ustaliti i razviti u novicijatu primljene, zavjetima prihvачene osnove redovničkog i franjevačkog života. U literaturi su se često takvi samostani nazivali *domus secundi novitatus - kuće drugoga novaštva*. Učitelj novozavjetovanika (magister) imao je zadaču bdjeti nad stegom mladih redovnika kako ne bi kod njih malaksala prvočna revnost stecena u novaštvu.

Zaostroški je samostan bio, dakle, za fra Antu Antića novo razdoblje na franjevačkom putu k savršenosti.

Status individualis

Nominum	Nomen et cognome discipuli ejusdemque parentum	Patria Diocesis originis	Condicio- patris	Caracteris- discipuli	Sensuare	Morea academici	Aplicatio	In singulis disciplinis profectus				Relatus est in classem
								Cursus philosophici in Studio Zaostrogi anno scholastico 1912/13				
1.	Fran. Antonius Antić (in sacer. Antonius Marcius) plus Thomas & Redemptus Vlaho Sepurane, 16 aprile 1893 Urbino Island	Balcania Istria	agricola	Elevenus magist. prof. ff. etc. Bona et Videlicet	I	Apparatus franciscanus bilinguis	Apparatus bilinguis	V. Rose	Emmenta	Valde tenui	Pale Rose	primum cum consonia
2.	Fran. Josephus Barbarić (in sacer. georgius)	Balcania Pharens.	agric.		/	Apparatus bilinguis	Apparatus bilinguis	F. Rose	Emmenta	Valde tenui	Klee Rose	primum

TAJNA KRIŽA

Duši koja je ozbiljno započela svoj duhovni život, svoj duhovni uspon, svoju duhovnu borbu i svoj duhovni rad da dostigne savršenu dob Kristovu i bude slična Kristu, o. Ante preporučuje da živi »Životom svetog križa i muke Kristove«.

Ta poruka ima veliku važnost u životu svakog kršćanina, redovnika, redovnice, svećenika.

To je potvrda same Kristove poruke, koja je objavljena na vrlo jednostavan ali efikasan način: »Ako tko želi ići za mnom, neka se odreče sama sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi« (Mk 8,34). Isus otajstvo križa pretvara u uvjet vjernosti prema njemu i osiguranje preobraženja za vječnost.

Tu tajnu križa dobro je shvaćao i o. Ante pa ju je zato uvrstio među poruke posvećenja, a i sebi je već u duhovnim vježbama (XII.1927.), još kao mlad redovnik, nametnuo odluku: »Voli više križ i trpljenje nego lak i ugodan život! Takav je život Isusa i Majke.« A u takvoj je odluci i ustrajao tako da je na smrtnoj postelji mogao napisati: »Hvala dragom Bogu na posebnoj milosti da iz srca primam svaki križ i spremam sam s Gospodinom piti njegov kalež. Sve primam iz ruke Božje ... u svemu želim ispuniti volju Božju.«

Taj plan križa bio je plan, program života o. Ante od mlađih dana pa do smrti; isti plan predložio je duši gore spomenutoj, a predlagao ga je i drugim, sebi povjerenim dušama.

Motivi života i askeze križa bili su jasni o. Antiću a to su:

1. Po križu se duša oslobađa ropstva grijehu, svome životu daje smisao, a svome postojanju ideal.

Potreba križa, potreba žrtve i odricanja izvire stoga prije svega iz stvarnosti grijeha, jer prisutnost grijeha u našem životu kompromitira upotrebu naših moći, oslabljuje naše sposobnosti, paralizira našu duhovnu aktivnost.

2. Motiv života askeze i križa jest uzvišenost cilja na koji je kršćanin pozvan, a to je usko sjedinjenje s Bogom, pobožanstvenje. To doživljavanje Božjih otajstava nije čin samo milosti, nego i vjerne suradnje s milošću, a ta suradnja jest askeza, žrtva, križ.

3. Daljnji motiv koji zahtijeva i opravdava život i askezu križa na kršćaninovu duhovnom putu jest suočenje Gospodinu našemu Isusu Kristu. A Krist kakav se očituje kršćaninu i kakva ga treba slijediti jest raspeti Krist. To potvrđuje apostol Pavao kad kaže: »... ne htjedoh među Vama ništa drugo znati, osim Krista, i to raspetoga« (1 Kor 2,2).

Terezija Avilska, koju je o. Antić toliko štovao, reći će slično u vezi s križem i žrtvom: »Gospodine, ili trpjeti – ili umrjeti.« A sv. Ivan od Križa: »Gospodine, želim trpjeti i biti prezren za Tebe.«

Nije ni Drugi vatikanski sabor odustao od ove duhovnosti križa; samim pozivom sviju na svetost (LG 39) Koncil prihvata žrtvu i križ, jer bez toga nema svetosti, te među sredstva posvećenja ubraja samozataju i nasljedovanje Krista na putu križa (LG 42). Zato je poruka križa o. Antića koncilska i suvremena.

Od te tajne križa ne odustaje ni papa Ivan Pavao II. Tako, govoreći o križu, veli: »Križ je katedra, škola duhovnog života.«

(nastavak na str. 11)

GOVORI I PREDAVANJA O OCU ANTIĆU

**GOVOR
PREČASNOG JOSIPA FRKINA
NA SPOMENDANU
18. OBLJETNICE
PRIJENOSA TIJELA
OCA ANTE ANTIĆA
U Zagrebu, 11. prosinca 1988.**

Dragi štovatelji oca Antića!

U Psalmu 106 molimo ovaj zaziv: »*Hvalite Gospodina jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova! Tko će izreći djela moći Gospodnje, tko li mu iskazati sve pohvale?*«
Blaženi što drže naredbe njegove i čine pravo u svako doba!

Večeras smo se sastali u ovom Marijinu svetištu da hvalimo Gospodina jer je dobar, da hvalimo Gospodina jer je svoju dobrotu izlio u srce jednog sina našeg naroda na poseban način i u tolikoj mjeri da smo svi koji smo ga poznavali za zemaljskog života doživljavali u susretu s njime blizinu Božju. Neizmjerni Bog očituje tijekom sve povijesti, a napose poslije dolaska Isusa Krista, svoju blizinu, svoju prisutnost, svoju dobrotu kroz ona srca koja mu se sasvim predaju. Ta su ljudska srca kao zrcala u kojima se sunce Božje ljubavi iskri, zrači, reflektira kao snopovi svjetlosti. Što su čistija, to je odraz jači!

No večeras se pitam sa psalmistom: »*Tko će izreći djela moći Gospodnje, tko li mu iskazati pohvale...?*« I pred ljudskim, kršćanskim i svećeničkim likom oca Antića zastanimo malo večeras, dopustimo da na nas djeluje dobri Bog, koji se tako intimno

uprisutnio u to srce. I **molim** Gospodina da me večeras učini sposobnim izreći djela moći njegove, barem djelomično, koja su resila tu divnu dušu oca Antića. Imam dojam da je otac Antić već vrlo rano osjetio istinitost psalma: »*Blaženi što drže naredbe njegove i čine pravo u svako doba!*«.

Iskusio je već tu na zemlji radost blaženstva koje je kao nagrada onima što vrše naredbe njegove, što mu se cijelim srcem predaju tako da mu je postalo naravno, gotovo već urođeno – biti dobar. Rekao bih da je naprosto otkrio da se isplati biti dobar bez obzira na ljudske sudove o njegovoj dobroti. Ovu tvrdnju izvodim iz jednog našeg razgovora što smo ga vodili u mojoj prvoj župi, u Okićkoj Sv. Mariji. Imao sam naime tu sreću da su ga njegovi poglavari na poticaj liječnika poslali u Okić da se malo odmori od tolikog ispovijedanja i susreta s ljudima. Tu je posebno posredovala vrhovna glavarica sestara milosrdnica, majka Salezija, čije su sestre bile kod mene na župi, a ona je bila njegov penitent. Tako kod jednog obroka pitao me je iznenadno:

- Velečasnji, kad ste vi u svom životu bili najsretniji?

- Pa, kad sam položio veliku maturu – rekao sam.
- Ne!
- Kad sam postao svećenik!
- Ne!
- Kad sam imao mladu misu!
- Ne, ni tada!
- Kad sam došao na ovu župu i imao prvu polnočku kao župnik!
- Ni tada! Vi ste bili najsretniji kada ste svega sebe Bogu davali. Razmislite o tom i vidjet ćete da je tako!

Večeras, braćo i sestre, svjedočim pred svima vama da sam često u životu iskusio istinitost ove njegove, ja bih rekao, svetačke formule, i to i negativno i pozitivno. Naime, kad god sam sebe tražio u bilo čemu, otkrio sam nezadovoljstvo, a u protivnom smislu veliku radost. I mislim da je tu tajna svetosti oca Antića što je zarana otkrio da se punina sreće na zemlji dobiva isključivo kada se svega sebe Bogu daje. On je to činio svakodnevno i u danu bezbroj puta. Htio je biti sav Njegov; zato je bio tako drag i svima nama, toliko naš. Sveci su najljudskiji jer su sasvim Božji. Bog ih ne zadržava ljubomorno za sebe, nego nam ih vraća i po njima nam sebe daje. Tu formulu svetosti izrekla je već sv. Mala Terezija na svoj način: »Otkad više nikad i ni u čemu ne tražim samu sebe, provodim najsretniji život.« I tada sam otkrio da su sveci u odnosu prema Bogu svi isti, samo što svaki ima svoj vlastiti, osobni pristup Njemu.

Moj prvi susret s ocem Antićem bio je u isповjedaonici kad sam bio student teologije u 5. godini - dakle pred redenjem. Osjetio sam jaku sumnju da neću moći vršiti dostojno svećeništvo i borio sam se s mišljem da odustanem od svećeništva. Otac Antić bio je tih tjedana u Samoboru kod sestara klarisa. Moja majka, znajući moje dileme, rekla mi je: »Što se mučiš, otiđi k ocu Antiću, on će ti sve riješiti!« Pošao sam i iznio svoj problem. Bio sam iznenaden jasnoćom i sigurnošću s kojom mi je posvjedočio otac Antić Božju

10

volju. Rekao je: »Uza sve tvoje teškoće, ti si zvan i mirno se daj zarediti!« Mislim da ovom našem gradu danas silno treba takav duhovni vođa koji bi, sa sigurnošću svetaca, tolike dileme i klera i Božjeg naroda čistio kao filter. Zato nije čudo da je otac Antić uvijek imao koga isповijedati.

Drugi slučaj doživio sam kao mlad svećenik kad sam bio u velikoj moralnoj opasnosti za svoje svećeništvo. U toj bezizlaznoj situaciji opet sam došao k njemu. Ono što je važno jest da sam mu mogao biti iskren kao dijete i rekao mu svoj problem. S kolikim me je razumijevanjem saslušao, kako me je mudro proveo kroz tada nemoguću situaciju i oslobođio zamki – to, eto, znamo samo on i ja i dragi Bog. Premda me nije zaredio za svećenika, ja ga do dana današnjega smatram ocem svoga svećeništva. Tada sam otkrio da i mi župnici trebamo župnika koji se za nas duhovno brine, i kamo sreće da svaka naša biskupija ima dušobrižnika svećeništva. Otac Antić je to bio i svećenicima i časnim sestrarama i mnogim našim biskupima.

Završio bih s još jednom criticom iz Okičke Sv. Marije. Rekao sam da je kod mene bio na oporavku. To je potrajalo oko 40 dana. Nikome nisam smio reći da je kod mene da ne bi procesije penitenata dolazile k njemu, jer bi tada plan oporavka propao. Tada sam pripravljaо djecu za prvu pričest. Kod mene je bila dulje vremena moja mala nećakinja. Redovito je išla sa mnom na vjeronauk. Primijetio sam da je mala slušajući pouke usvojila bitno znanje koje je dosta za prvu sv. ispunjavajući i pričest. Prema iskustvu sv. Pija X. ne treba čekati da grijeh ofuri nevinu dušu pa da onda djecu privodimo sv. pričesti. I tako sam uz savjet o. Antića petgodišnjoj djevojčici dopustio da se prvi put pričesti. Četiri dana prije te sv. pričesti veli meni otac Antić: »Ja bih malo Tazici učinio duhovne vježbe za njezinu prvu pričest!« Nikad neću zaboraviti taj prizor kako je on u župnoj kapelici tri dana petgodišnjoj djevojčici držao duhovne vježbe. Ona je kraj njega

sjedila na malom stolčiću i kao ptičica prima-
la duhovnu hranu. Da sam barem to foto-
grafirao, imali bismo prizor iz Cvjetića sv.
Franje.

Pomagao mi je kod svečanosti tog
događaja i na kraju ga je foto Leos, koji mi je
bio fotograf, zamolio da stane uz mene i da
nas fotografira. Divio sam se njegovoj jedno-
stavnosti s kojom je pristao na fotografiranje.
Bez ijedne riječi ispričavanja stao je uza me i
tako ga imamo na slici iz njegovih okičkih
dana.

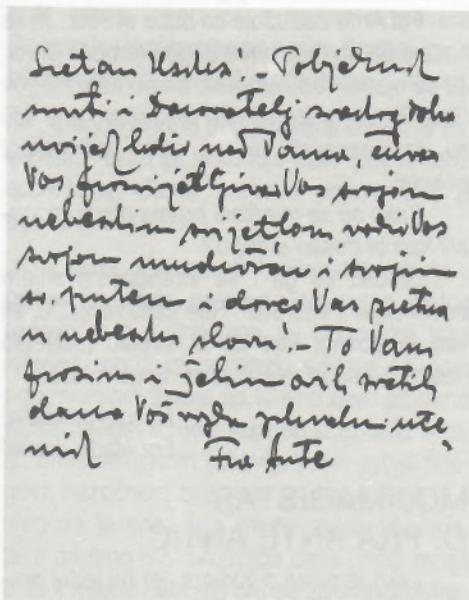
Još bih dodao da sam ga dok je bio kod
mene u Okiću svakog dana ispovijedao.
Možete misliti moje treme kad me je otac
Antić kao mladog svećenika zamolio da ga

ispovjedim. Ono što smijem reći jest to da
sam ja od te ispovijedi imao više koristi nego,
možda, on.

Ono što meni govori današnji susret s
njime na njegovu grobu sažeо bih u samo
jednu njegovu rečenicu ne samo meni nego
i vama: »Bit ćeš najsretniji kad budeš svega
sebe Bogu davao!« To je poruka večeras
svima nama.

Ako je naša Domovina »lijepa naša« po
morskim jadranskim žalima, ako je lijepa po
bosanskim i drugim planinama, po slavon-
skim ravnicama i zagorskim brežuljcima –
budite uvjereni da je još ljepša po ovakvim
divnim dušama koje rese duhovnu fiziono-
miju našeg hrvatskog naroda. Amen.

USKRSNA ČESTITKA O. ANTIĆA

(nastavak sa str. 8)

Sve ovo, poslije sv. Pavla, Terezije i
Ivana od Križa a prije II. vatikanskoga i Ivana
Pavla II., o. Antić će izraziti svojim izvornim
mislima: *Križ je najbolja škola kreposti ...*
knjiga svetosti ... hrana koju može podnijeti i
bolesnik.« Zato će i snažnim riječima poticati
duše: »Znaj trpjeti!«; »Ustraj na svome kri-
žu!«; »Primaj križ kao najveće blago iz ruku
Božjih«.

Otajstvo križa u duhovnosti o. Antića
moglo bi se svesti na njegove tri rečenice
upućivane dušama: »Vaš ideal neka bude:
Isus propeti! Vaš program: *sveta volja Božja!*
Vaša škola: *Križ, Euharistija, Evandelje.*

Kroza sve pouke i savjete o. Ante tema
križa provlači se kao zlatna nit.

O. Ladislav Marković, OCD

Čestitci o. Antića pridružuje se
VICEPOSTULATURA i UREDNIŠTVO LISTA
DOBRI OTAC ANTIĆ

SVJEDOČANSTVA I SJЕĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

NJEGOVA ISPOVIJED BILA JE POZNATA

Margarita Cvitanović ud. Vicenca rođena je u Baškoj Vodi 21. lipnja god. 1909. Rodila je petero djece. Svi su živi. Jedno dijete pošlo je u svećenike. Don Ivan Cvitanović danas je župnik sv. Duje u Splitu.

Kada ste upoznali fra Antu Antića?

Još kao djevojčica fra Antu sam upoznala u Makarskoj. Mnogo nas je polazilo k njemu na isповijed iz našega mesta, među njima sam bila i ja.

Što vam je fra Ante najviše govorio u isповijedi?

Ja sam već starija, pa sam dosta i zaboravila, jer je to davno bilo. Ipak se sjećam njegovih savjeta, posebno jednoga. Naime, često je preporučivao sakramente i pobožnost Gospu. Tada bi rekao: Tko se bude držao Isusa i Marije, neće ići malamento (naopako, stranputicom).

Kako je fra Ante djelovao na vaš duhovni život?

Nije on djelovao samo na mene, nego na sve koji smo k njemu išli na razgovor i isповijed u Makarsku. Sve ono dobro, sveto i pošteno... što je bilo u ono doba, strujilo je od fra Ante iz Makarske. Istina, i učiteljica Anka bila je dobra, ali i ona je od njega dobivala upute i savjete koje je prenosila na nas mlađe.

Kažete da su i drugi k njemu išli?

Kod njega je uvijek bio red za isповijed. Znalo se za njegovo isповijedanje. Njegova isповijed bila je poznata u cijelom Makarskom primorju. To je bila prava »ambulanta« gdje su se ljudi liječili.

Kakav je na vas ostavio dojam kao pojavora?

Išao je pomalo zgrbljeno s glavom okrenutom prema zemlji. Pogled mu je bio blag. Vidjelo se na njemu da je svetac. Takva sam ga doživjela i u Zagrebu god. 1955. Ja i moj pok. muž Vicenco posjetili smo ga i on nas je prepoznao. Tada je moj pok. muž kazao: Je, brate, pravi svetac!

Što vi mislite o njegovoj svetosti?

Fra Ante zasluzuje da bude svetac. Ja se nadam da do toga neće dugo vremena proći. Ja se njemu redovito molim i primam njegov Glasnik. Šteta što se nije prije pitalo one koji su ga poznavali, jer su sada već mnogi pokojni.

Kako su se mještani prema njemu odnosili kad bi došao u župu?

Gledali su ga i sa strahopoštovanjem pozdravljali i susretali. Nije često dolazio, ali kad bi došao, kao da bi svetac prošetao našim mjestom. Nebo je iz njega mirisalo.

*Razgovor vodio:
Fra Mario Jurišić*

MOJ MAGISTAR O. FRA ANTE ANTIĆ

Lako je pisati o ljudima, jer mi jedni drugima znamo kreposti i mane, ali teško je pisati o svecima, jer treba čovjek da se uzdigne do nebeskih sfera i tek onda o njima nešto rekne. Drugim riječima, čovjek treba da postane savršen, kao što su oni bili savršeni. Fra Ante je bio na ovome svijetu sjedinjen s Bogom. On je prošao sve stupnjeve iskušenja dok nije konačno došao do sjedinjenja sa svojim Bogom.

Još kao mlad klerik obolio je od onda neizlječive bolesti - tuberkuloze. Starještvo je iščekivalo njegov brzi kraj. Ali Providnost je drukčije odredila. On je živio. Bio je predan u volju Svevišnjega. Dočekao je i mladu misu. Poslan je bio u samostane Dalmacije, da tamo na čistom zraku još malo proživi. Ali fra Ante je živio i proživio i doživio da je bio na korist i ponos svoje Provincije presvetog Otkupitelja.

Kako nije bio za teže napore po župama, a pokazivao je duh pobožnosti i svetosti, postaviše ga za odgojitelja - magistra - klerik bogoslovâ u Makarskoj.

Kakav je izgledao fra Ante? Bio je srednjeg stasa, malo pognut, blijeda lica. Uvijek mu je osmijeh lebđio na usnama. Kad je govorio, malo je brzao. Uvijek je išao pogнуте glave i kao da s nekim razgovara. Stvarno je i razgovarao sa svojim Bogom, jer je bio uvijek svjestan Božje prisutnosti u njemu.

Odnos prema bogoslovima uvijek je bio očinski. Nikad ga nitko nije vidoj ljuta ili neraspoložena. Sama njegova pojавa bila je pouka iz askeze.

I sada, kad me je Providnost odvela u posve drugi kraj, rado se sjećam tog svetog redovnika s kojim smo mi bogoslovi tako iskreno mogli razgovarati; sjećam se onih popodnevnih šetnja na kojima smo pozorno slušali njegove riječi koje su izlazile iz srca, jer on je očinskom ljubavlju ljubio svoje. Njegova nazočnost bila nam je dragocjena ... I njegova je soba bila među našim sobama, tako da smo u svako doba dana i noći mogli doći k njemu i obratiti mu se za svaku potrebu.

... Uz moje svagdanje molitve i ova je: Moj dobri magistre, slugo Božji fra Ante Antiću, moli dragog Boga za naše mlade, da ih učvrsti u svetom zvanju, da im dade svetu ustrpljivost i da budu ponos svetoj Crkvi.

Don Ivo Bušić

SVJETLO U TAMI

»O, uspomeno dana starih, tolike ti mi nosiš stvari...« tako zanosno pjeva Mala Svetica i nabraja dobročinstva kojih se sjeća iz blagoslovljenih dana svoga djetinjstva.

I mi, duhovna djeca dobrog o. Ante Antića, smijemo se s radošću i zahvalno sjećati onih dana kad smo kročili svojim duhovnim putem pomognuti sigurnim vodstvom i dobročinstvima svoga dragoga oca i svetog duhovnog vođe.

* * *

Večernji susreti s njegovim LIKOM omogućuju mi svaki dan da obnovim »svete uspomene« na one susrete s patrom Antićem po kojima smo svi nastojali biti bolji i sretniji što smo Božji. U ovom malom osvrtu spomenut ću jedan takav SUSRET koji je zaokrenuo moj životni put na intenzivnije doživljavanje poziva na svetost. To je bio moj PRVI kontakt s o. Antonom Antićem.

Zbilo se to krajem svibnja davne godine 1950. u kripti Gospe Lurdske u Zagrebu. Ušla sam u isповjedaonicu kraj oltara Andela čuvara. U njoj je vladala *tama*. Nisam prepoznавала kakav je svećenik koji sjedi s druge strane rešetki. Upitah: »Molim, jeste li Vi p. Antić?« – »Jesam. Tada sam rekla kako sam došla i što me je potaknulo da baš njega potražim. Iznijela sam iskreno što mi je onda ležalo na duši... No, on mi nije ni na što izravno odgovorio, nego je upitao: »Smijem li Vas ja dalje pitati?« – Da, bio je moj odgovor; ta zato sam i došla.

Slijedio je dugi dijalog kod kojega je s moje strane dovoljno bilo odgovarati DA ili koji put NE... U toj tamnoj izbici razlilo se ono nutarnje *svjetlo* u koje je o. Ante Antić, svojom nadnaravnom *intuicijom*, uvodio duše što mu ih je Božja Providnost često i na neobičan način povjerila.

Nakon toga dvosatnog razgovora s dobrim o. Antićem pošla sam k svojim teškim dužnostima s većim unutarnjim mirom i novim elanom. Moram priznati da nisam još

posve jasno znala da je to onaj »poslani« koji će me tijekom 15 godina usmjeravati k Bogu...

Prošlo je dosta dugo razdoblje od moga prvog razgovora s dragim p. Antićem do ponovnog susreta s njime. A taj je došao na njegov poticaj. Početkom listopada iste godine o. Antić me jednostavno telefonski pozvao da dođem k njemu.

Iznenadio me je njegov poziv, ali i veoma obradovao. Okolnosti su bile takve da sam to zaista smatrala kao zov s neba.

U nastavku razgovora kod ovog drugog susreta zadivila sam se koliko se dragi pater sjeća svega iz našeg prvog susreta. Svetito koje je zasinulo u mruku one isповјedaonice i opet je sjalo, a ponavljalo se kod svih daljnjih susreta.

Uz naglasak na njegovo unutarnje gledanje u dušu, želim ovdje istaknuti i veliku pastirsку zauzetost dobrog o. Antića za dušu koja mu se makar i jedanput približila i otkrila. Naime, tijekom ta četiri mjeseca, koja su prošla između prva dva naša susreta. o. Antić je

više puta tražio priliku i davao mogućnost da se povežemo. Sve dok se nisam posve odažvala. Hvala mu i sada!

Na kraju bih još jednom dodala i upozorila na divnu stvarnost: Svaki naš pogled na LIK o. Ante Antića, pa makar to bilo i na najmanju sličicu s molitvom za milost ili koju drugu, omogućuje nam da oživimo i doživimo te plodne susrete s našim svetim duhovnim ocem. Zato preporučam svim štovateljima sluge Božjega, dobrog o. Ante Antića da se posluže tim jednostavnim pomagalom za oživljavanje uspomena na njegov sveti život i za obnovu vlastitog duhovnog života!

Međutim, vjerujem i znam da se pravi štovatelji dragog o. Antića neće zaustaviti samo kod sebe. Oni će i drugima ponuditi mogućnost da se po sličici molbom obrate Gospodinu za pomoć po zagovoru o. Ante Antića. Dao Bog!

Subotica, siječanj 1989.

S. Marija Anđelina

KNJIGA ZAHVALA I PREPORUKA OCU ANTIĆU

Štovateljima o. Antića poznato je, da u redovničkoj sobi u Vrbanicevoj ulici u Zagrebu, u kojoj je preminuo Sluga Božji, postoji knjiga u koju mogu upisati svoje zahvale i preporuke u njegov zagovor. Budući da se vjernici sve više okupljaju oko groba o. Antića u kripti svetišta Gospe Lurdske, krajem mjeseca siječnja 1989. slična knjiga postavljena je i uz sarkofag Sluge Božjega.

Štovatelji o. Antića i drugi posjetioci crkve, ako žele, mogu i u ovu knjigu upisati svoje zahvale za uslišanja i preporuke u njegov zagovor, a oni koji su ga poznavali i svoja sjećanja na njega. Dobro bi bilo da izraze i svoju molitvu i želju da o. Ante bude što prije proglašen blaženim i svetim.

SPOMEN 24. OBLJETNICE SMRTI OCA ANTIĆA

U svetištu Gospe Lurdske u Zagrebu ovaj spomen održat će se 4. i 5. ožujka 1989.

U SUBOTU, 4. ožujka, u 19 s. pod sv. misom propovijedat će vlč. Živko Kustić.

U NEDJELJU, 5. ožujka, u 10 s. sv. misu predvodi i propovijeda dr. Srećko Badurina, šibenski biskup. Nakon mise bit će predstavljen novi životopis o. Antića »TJEŠITELJ ČUDOTVORNI – Životni put fra Ante Antića«, što ga je napisao Živko Kustić.

VICEPOSTULATURA

U ŠKOLI O. ANTE ANTIĆA

Mir i ljubav
Propetoga Gospodina
neka uvijek
vlada
u Vašoj duši!

Sada smo u vremenu svete korizme – muke našega Gospodina i Spasitelja. Ljubav nas sili da razmatramo presvetu muku; da upoznamo koliko i kako nas je Isus ljubio; koliko i kako za nas trpi i koliko želi našu ljubav. Njemu se osobito mili promatranje njegovih boli koje je podnio za nas. To je dokaz da ga ljubimo i cijenimo sve što je za nas učinio i trpio. To ga sili da nam dade novih darova i milosti. On to baš hoće i želi. On neće da mi budemo i ostanemo siromašni, već nas hoće obogatiti svojim milostima da mu budemo slični. Zato kroz ove svete dane osobito razmatrmo presvetu muku i boli našega Gospodina, i učimo se većoj ljubavi, savršenijoj strpljivosti, potpunijoj žrtvi, odricanju i zaboravu sebe. U Isusu gledajmo naš uzor i ideal kako moramo nositi križ i ići za njim. Kako moramo trpjeti za Boga, za duše, za naš spas.

Vi ste se prikazali kao žrtva Bož. Srcu. Uzeli ste na se sve muke, boli, križeve i trpljenja, koje se Božanska ljubav udostoji na Vas poslati. Svime time Vi hoćete doći preda Nj kao njegova žrtva, koja se njemu predaje velikodušno, potpuno i sve mu daje, sve mu poklanja i ona hoće što i On. Svojom žrtvom Vi hoćete njega proslaviti, zadovoljiti za grijeha i umilostiviti njegovo očinsko Srce i prositi milost i milosrdje za grijeha Vaše i bližnjega. Vi ćete s Božanskim Srcem biti jedna žrtva Veličanstvu Božjem.

U promatranju presvete muke Vaša se duša grije, hrani, sjedinjuje s Kristom i prikazuje se s njime kao žrtva.

Ako možete, nastojte koju dušu dovesti k Isusu na svete sakramente ovih dana.

Koliko možete, potaknite druge na bolji život barem dobrim primjerom kad ne možete riječju. Ne obazirite se na dosadne smetnje u fantaziji. Čuvajte mir, pouzdanje, duhovnu slobodu.

Neka Vas Gospodin napuni svojom svetom ljubavlju i neka on u Vama uvijek pobjeđuje i kraljuje. To Vam želim i prosim svih ovih svetih dana.

Makarska, 21.3.1942.

Fran Ante Antić.

Pismo upućeno Nikici Petrov, učiteljici iz Metkovića

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

Posljednji izvještaj iz Vicepostulature, otisnut u br. 4/88 našega Glasila, završava s viješću da se u drugoj polovici mjeseca studenoga prošle godine počelo s pripremom toga broja. Priprema, a potom i tiskanje, sretno su i na vrijeme obavljeni. List se pojavi sredinom mjeseca prosinca, i odmah je bio razaslan.

* * *

U čuvenoj župi Makarskog primorja – u župi BAST-BAŠKA VODA od nedjelje do utorka, 27.-29. studenoga 1988., vicepostulator je prvih dana devetnice za blagdan sv. Nikole iz Barija, zaštitnika putnika i mornara, koji se u Baškoj Vodi vrlo svečano slavi, govorio o našem slugi Božjem ocu Antiću. O tome donosimo opširan izvještaj pod rubrikom SPOMENDANI O. ANTE ANTIĆA.

* * *

Za početak mjeseca prosinca prošle godine vrijedno je zabilježiti i ovaj događaj: naš poznati novinar i publicist don Živko Kustić, glavni urednik »Glasa Koncila«, završio je životopis o. Ante Antića i rukopis predao Vicepostulaturi da ga, ako je moguće, što prije tiska. Nema, naime, sumnje da će novi životopis uvelike pridonijeti boljem upoznavanju životnog puta našeg Sluge Božjega i širenju glasa o njegovim izvanrednim kreativnostima.

* * *

Osamnaesta obljetnica prijenosa tijela Sluge Božjeg s Mirogoja u kriptu crkve Gospe Lurdske u Zagrebu ospomenjena je u nedjelju 11. prosinca pod večernjom sv. misom. Makar je bilo prilično prohладno i kasna večer, okupio se lijep broj župljana Gospe Lurdske i štovatelja o. Antića iz drugih

Pročelje crkve sv. Nikole u Baškoj Vodi

zagrebačkih župa. Koncelebriranu sv. misu predvodio je i zanosnu propovijed održao preč. Josip Frkin, župnik u Velikoj Gorici kod Zagreba. Govor preč. Frkina donosimo pod rubrikom »GOVORI I PREDAVANJA O OCU ANTIĆU«, a izvještaj o obljetnici pod rubrikom »SPOMENDANI O. ANTE ANTIĆA«.

* * *

Rad u Vicepostulaturi krajem prošle i početkom nove godine najviše se odnosio na konačnu sistematizaciju pisama o. Antića i druge arhivske građe te na sreditvanje fotografija. Istodobno su poduzimani različiti koraci da se novi životopis o. Antića pojavi barem do godišnjice njegove smrti.

* * *

Mjesečni spomen na o. Antića u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu obavljen je u četvrtak 14. siječnja pod večernjom sv. misom. Vicepostulator je tom prigodom iznosio neka svjedočanstva o liku o. Antića što su ih dale osobe koje su ga dobro poznavale, a danas su i one pošle u vječnost. Poslije mise na grobu o. Antića, kao i obično, molilo se za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

* * *

Uoči Svećeničkog tjedna u Zagrebu i ove je godine u prostorijama vicepostulature održana, 22. siječnja 1989., **sjednica bližih suradnika Vicepostulature**. Uz provincijala dr. fra Šimuna Šipića bili su nazočni: dr. Rudolf Brajčić, prof. Gabrijel Jurišić, dr. Ante Sekulić, dr. Neda Hrčko, dr. Hadrijan Borak, dr. Kornelije Šojat, don Živko Kusić, fra Pavao Vučković, dr. Stjepan Vučemilo, s. Anđelina Kujundžić i s. Asumpta Strukar.

Nakon pozdrava, vicepostulator je u kratkim crtama izvjestio što je učinjeno u Vicepostulaturi i izvan nje od zadnjeg sličnog sastanka održanog pred godinu dana, osvrnuvši se na rad oko same procedure za pro-

glašenje blaženim o. Antića, te na širenje glasa o njegovoj svetosti.

Vrlo kratko spomenuo je i poslove koji se nameću u neposrednoj budućnosti. Između ostaloga - istaknuo je - trebat će temeljiti pristupiti poslovima koji se odnose na službenu proceduru za beatifikaciju o. Antića. Isto tako, ne zapuštajući dosadašnje, trebat će istodobno potražiti nove načine širenja glasa o ocu Antiću.

Istaknuo je također da se sljedeće godine navršava 25. obljetnica od blažene smrti o. Antića, pa je potrebno već sada misliti na to kako je komemorirati.

Na kraju svoga izlaganja zamolio je nazočne za prijedloge i sugestije u vezi sa svima što je iznio.

Iz duge i vrlo plodne diskusije, koja je odmah uslijedila, prihvaćeni su sljedeći zaključci: 1) Nastaviti izdavanje Glasila Vicepostulature onako kako je tiskano tijekom protekli dvije godine. 2) Uz biltén povremeno prirediti »dvolist« - letak s kraćim tekstovima za šire slojeve - i dijeliti ga kod raznih spomendana o. Antića. 3) Davati kratke obavijesti o ocu Antiću i o svemu što je u vezi

Sastanak bližih suradnika Vicepostulature, 22. siječnja 1989.

s njim i preko drugih glasila i publikacija. 4) Poraditi na tome da se što prije ostvari muzej o. Antića. 5) Što prije okončati već započete poslove oko službenog biskupijskog postupka u kauzi o. Antića, da bi se - isto tako što prije - moglo pristupiti ostalima i kazu prebaciti u Rim. U tom smislu nazočni podupiru prijedlog da u dogledno vrijeme Provincija dodijeli Vicepostulaturi još jednu osobu za rad, te potrebnu prostoriju. 6) 25. obljetnicu smrti o. Antića, osim na druge načine, treba u prvom redu obilježiti održavanjem znanstvenog simpozija.

Kako je vrijeme bilo prekratko da bi se misao o ovom zadnjem prijedlogu održavanja simpozija dublje razradila, a svi su nazočni bili za to veoma zainteresirani, zaključeno je da se sudionici ovog susreta ponovno nađu u Vicepostulaturi u nedjelju 12. veljače. Zajednički je prihvaćeno da se na zakazanu sjednicu dođe s konkretnim prijedlozima, a naglasak da se stavi na: a) glavni naslov pod kojim bi se znanstveni skup odvijao; b) naslove pojedinih tema predavanja; c) imena predavača za određene teme, te prijedlog u koje bi se vrijeme navedeni simpozij održao.

Krajem mjeseca siječnja i početkom veljače 1989. glavni posao u Vicepostulaturi odvijao se u pripravi ovog broja našeg Glasila.

— OBAVIJESTI —

NOVI ŽIVOTOPIS O. ANTE ANTIĆA

S velikom radošću obavještavamo štovatelje našeg Sluge Božjega da za koji dan izlazi iz tiska njegov novi životopis pod naslovom **TJEŠITELJ ČUDOTVORNI - Životni put fra Ante Antića**. Napisao ga je naš poznati novinar i publicist Živko Kusić, glavni urednik »Glasa Koncila«.

18

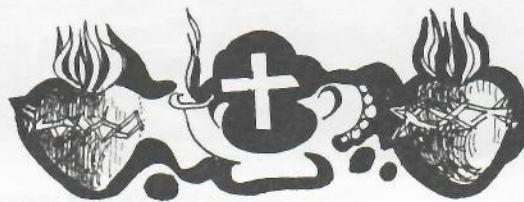
Kako je poznato, ovo nije prvi životopis o. Antića. I dosad se više znanaca i fra Antinih štovatelja okušalo na tom polju. Međutim, budući da su sve te veće ili manje knjižice davno napisane i uglavnom raspačane, osjetila se potreba da se i u ove dane - u jeku procesa za proglašenje blaženim fra Ante Antića - napiše novi prikaz njegova životnog puta i djela za najšire slojeve suvremenika.

Toj potrebi nastoji odgovoriti ovaj najnoviji, popularno-publicistički pisan, fra Antin životopis. Pisac izvodi fra Antu iz vjersko-nacionalne južnohrvatske katoličke baštine, iz molitve i patnje njegove majke, iz uzora siromašnih i revnih župnika, ukorjenjuje ga u jedinstveno ozračje Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja i vodi ga od Sinja, Visovca, Zaostroga i Makarske do Zagreba, gdje je - što po službenoj dužnosti što mimo nje - došao na glas svetosti.

Iz ovih stranica fra Ante se javlja kao tješitelj i pomoćnik u duhovnim i tjelesnim nevoljama, obdaren izvanrednim sposobnostima čudotvorca; također kao uzor jednostavnog puta osobnog posvećenja do vrhnaca mističnog života.

Novi životopis ima oblik džepnog izdanja. Obogaćen je s dvadesetak slika u koloru i crno-bijeloj tehnici. Predgovor je napisao uzoriti kardinal Franjo Kuharić.

U nadi da će novi životopis mnogo pridonijeti da o. Ante Antić postane znanac i prijatelj svake hrvatske katoličke župe, svakog doma i svakog vjernika, od srca ga preporučamo. Cijena pojedinoj knjizi jest 20.000 dinara. Vaše narudžbe šaljite na adresu: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB.

»ANTIĆEVO TRODNEVLJE« U ŽUPI BAST-BAŠKA VODA

Kad putujete jadranskom magistralom iz Splita u smjeru Makarske i kad prođete poznato turističko mjesto Brela Donja, najednom ćete se naći pred Baškom Vodom. Smještena između obale i Jadranske magistrale, zauzima veći dio područja franjevačke župe BAST-BAŠKA VODA.

Povijest Baške Vode nije tako duga. Tek »kroz XVIII. stoljeće neki su stanovnici iz sela Basta sišli prema moru, uz izvor vode, a kao mjesto u spisima se prvi put spominje godine 1725.« Tako stoji zapisano u Šematizmu Franjevačke provincije presv. Otkupitelja, Split, 1979., str. 168.

Jedan je dio župe i spomenuto selo Bast, koje se smjestilo ispod samih stijena surog Biokova. I dok se broj stanovnika u Bastu polako ali ustrajno smanjivao, Baška je Voda stalno rasla. To na poseban način vrijedi nakon potresa u Makarskom primorju godine 1962.

Zbog naglog razvoja turizma Baška Voda danas više nije, kao nekoć, pitomo i tiho ribarsko naselje, već pravi moderni gradić s oko 1.500 stalnih žitelja, s nekoliko velikih hotela i vrlo razvijenom privatnom turističkom privredom. Ljeti se u Baškoj vodi nađe i do 15.000 osoba.

Bast je, s druge strane, i danas zadržao svoj karakterističan izgled i prirodne ljepote. Jedino se broj stanovnika sveo na nešto više od stotinjak osoba.

U crkvenom pogledu oba su mjeseta punopravno ujedinjena u župu pod nazivom »Župa Bast-Baška Voda«, a njome upravlja isti svećenik franjevac koji od godine 1885., namjesto u Bastu, boravi u Baškoj Vodi.

Vicepostulator govor o ocu Antiću u Baškoj Vodi

Župi pripadaju još tri zaselka ili »Tri Vale«: Promajna, Bratuš i Krvavica, od kojih je god. 1976. stvorena izložena kapelanija.

Na području župe Bast-Baška Voda ima više crkava, crkvica i kapelica. Služba Božja, međutim, redovito se obavlja u crkvi Marijina Uznesenja u Bastu, u crkvi sv. Nikole u Baškoj Vodi i u kapeli u Promajni.

Ni župa Bast-Baška Voda nije u vjerskom pogledu ostala poštedena od loših posljedica naglog suvremenog preokreta načina života. To posebno vrijedi za obiteljski religiozni život. Međutim, kada je riječ o jav-

nom isповједањуvjere, treba reći da se dobro drži. Većina stanovništva, barem povremeno, ide u crkvu, djeca i mladi na vjersku pouku, javno se primaju sakramenti i crkveno sprovode umrli. Na osobit način svećano se slave veliki crkveni blagdani i titulari crkava.

Slavlje blagdana sv. Nikole, biskupa i zaštitnika pomoraca, u Baškoj Vodi, kako po svećanosti s kojom se obavlja, tako i po broju sudionika - osobito u tradicionalnoj procesiji koja ide kroz cijelo mjesto - danas je već velika rijetkost. Za taj blagdan Baškovodani se pripravljaju devet dana. Svake večeri, uz sv. misu, posebni propovjednici govore o sveću iz Barija, pjevaju se pjesme sv. Nikole i mole za tu zgodu posebne molitve.

Sadašnji revni i iskusni župnik fra Kruno Bekavac zaželio je da tri prva dana devetnice sv. Nikoli u godini 1988. budu posvećena slugi Božjem o. Antiću. Na taj se način i on sa svojim vjernicima stvarno uključio u zajednička nastojanja da ljudi bolje upoznaju duhovni lik o. Antića i da preko njega traže od Boga različite milosti, bez kojih nema uspona na oltar.

Pred prepunom crkvom vjernika, počevši od učenika osnovne škole pa do odraslih muškaraca koji su se - zbog nedostatka prostora - smjestili u kor iznad ulaza u crkvu sv. Nikole, vicepostulator fra Stjepan Vučemilo koncelebrirao je u nedjelju 27. studenog u 9 sati sa župnikom fra Krunom. Pod misom je govorio općenito o svećima, a zatim je istaknuo kreposni život o. Ante Antića i glas o njegovoj svetosti. Nije zaboravio spomenuti kako je o. Antić, dok je kao svećenik i magister bogoslova dug niz godina boravio u Makarskoj (1917.-1946.), blagotvorno djelovao i u župi Bast-Baška Voda. Ponekad je i on sam dolazio u ova mesta, a mnogi od kojih su neki još živi odlazili su k njemu u Makarsku, da čuju duhovni savjet i ispovjede se pred njim. Uz suradnju pak dviju poznatih učiteljica, Anke Staničić i Anke Bebić, mnogima je, kada su se našli u oskudici, i materijalno pomagao, osobito za vrijeme Drugog svjetskog rata.

Vicepostulator je također posebno istaknuo da je glas o svetosti o. Antića nastao davno na ovim predjelima i da se sve do danas očuvao. Treba, međutim, poraditi na tome da

Vjernici u Baškoj Vodi pozorno prate izlaganje o ocu Antiću

Vjernici u Bastu prate govor o ocu Antiću

se i dalje održi i još jače proširi. Stariji svoja iskustva i sjećanja na o. Antića trebaju prenijeti mlađima, a ovi se zainteresirati za velikog sina našega naroda. Tako je o. Stjepan svoj govor zaključio, pozivajući vjernike da dolaze sljedećih večeri na devetnicu sv. Nikole, da bi još više čuli o ocu Antiću.

Na sličan način vicepostulator je govorio u 11 sati vjernicima u Bastu, koji su se u pričinu broju okupili na nedjeljnu službu Božju.

Tijekom triju večeri, uz dijapositive, prikazivao je vjernicima u Baškoj Vodi pojedine faze zemaljskog života o. Antića, ističući njegove kreposti i potičući na nasljedovanje. Župljanima Baške Vode bilo je drago čuti da je i njihov sadašnji župnik fra Kruno, uz biskupe i poznate svećenike u Zagrebu, jednom također javno govorio o ocu Antiću (14. prosinca 1975.) i da je, dok su boravili pod istim krovom u Zagrebu, bio s njim jako povezan.

Na kraju trodnevila župnik fra Kruno nije se samo zahvalio vicepostulatoru na dolasku u župu Bast-Baška Voda, nego je i sam poticao vjernike da bolje upoznaju lik o. Antića i da se u različitim potrebama utječu njegovu zagovoru. Zalaganjem župnika, podijeljeno je

u Baškoj Vodi i Bastu dosta životopisa o. Antića i mnogo njegovih sličica.

Na svemu tome vicepostulator se već javno zahvalio o. Župniku. Nije propustio spomenuti i njegove najbliže suradnike, sestre franjevke mostarske provincije, ministrange, pjevače u crkvi i dr. To isto čini i ovim putem, dodajući zahvalnicu i za lijepi novčani prilog uručen od strane župnika za troškove lista DOBRI OTAC ANTIC i druge potrebe Vicepostulature.

SPOMENDAN 18. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA O. ANTIĆA

Zagreb, 11. prosinca 1988.

Citateljima našega Glasila dobro je poznato da je tijelo sluge Božjeg o. Ante Antića, pet i pol godina nakon ukopa, sa zagrebačkog groblja Mirogoja preneseno u kriptu svetišta Gospe Lurdske u Zagrebu.

Msgr. Josip Frkin predvodi misu u svetištu Gospe Lurdske na 18. obljetnicu prijenosa tijela o. Antića

Bilo je to 15. prosinca godine 1970. Već od prve godišnjice pa sve do danas taj se događaj svake godine ospomenjuje posebnim liturgijskim obredom. To redovito biva pod večernjom sv. misom one adventske nedjelje koja je najbliža samom datumu prijenosa.

Zadnji, 18. spomandan prijenosa tijela obavljen je u nedjelju 11. prosinca prošle godine. Misu je predvodio prečasnji gospodin Josip Frkin, župnik u Velikoj Gorici kod Zagreba. S njim su koncelebrirali gvardijan samostana Gospe Lurdske i župnik moderator istoimene župe o. Pavao Vučković, vicepostulator o. Stjepan Vučemilo, gvardijan samostana sv. Franje u Zagrebu o. Andelko Rakhel te o. Đuro Filipović, karmeličanin, revan štovatelj oca Antića. Asistirali su franjevački klerici i nekoliko ministranata Gospe Lurdske, dok je pod vodstvom maestra o. Ante Samardžića i s. Željke Čeko pjevalo zbor formiran za tu prigodu.

Izvana gledajući i ovaj je spomandan, više-manje, protekao kao i svaki drugi. Na početku mise vicepostulator je predstavio voditelja liturgijskog slavlja i propovjednika. Slijedila je misa i propovijed, a poslije misе pohod groba o. Antića i molitva za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Ima, međutim, nešto drugo što je vrlo karakteristično za ovaj spomandan, koji će se dugo pamtitи: iznimno topla, iskrena, neposredna, a u svojoj jednostavnosti i razumljivosti naprsto očaravajuća propovijed prečasnog Josipa Frkina. Govorio je o svojim susretima s ocem Antićem, koji su počeli još u vrijeme njegova bogoslovskog studija u Zagrebu, a nastavili se i poslije, kad je postao svećenikom.

Na poseban način i s užitkom saslušan je onaj dio govora u kojem je propovjednik opisao nekoliko epizoda iz boravka oca Antića u župi Okićka sv. Marija, kojom je tada, godine 1963., upravljao. No, nije preča-

sni Josip samo opisivao minule događaje, nego je na temelju svoga iskustva vrlo iskreno i otvoreno donio i svoj sud o duhovnom liku o. Antića. To osobno svjedočanstvo oduševilo je sve nazočne, a moglo se zapaziti već u crkvi za vrijeme propovjedi, koja je saslušana u jednom dahu. To oduševljenje mnogi su i glasno izrazili nakon svete mise.

Poglavar samostana i župnik o. Pavao Vučković na kraju mise, a prije odlaska na grob o. Antića, toplo se zahvalio prečasnom Josipu, kako u ime braće svoga samostana tako i u ime svih vjernika župe Gospe Lurdske i štovatelja o. Antića, koji za ovu prigodu dođoše i iz drugih župa našeg dragog Zagreba.

Vicepostulator pak i uredništvo ovog glasnika, pozivajući čitaoce da pročitaju govor preč. Josipa Frkina u cijelosti kako ga donosimo u rubrici »Govori i predavanja o ocu Antiću«, sa svoje strane također od srca zahvaljuju. Za Josipa Frkina već se i prije znalo da je vjeran štovatelj o. Antića. Svojom propovijedi, međutim, ponovno je u spome-

Msgr. Josip Frkin kâdi grob o. Antića

nik o. Antića, što ga riječima i perom podižu njegovi štovatelji, ugradio zaista dragocjen kamenčić. Hvala mu i na tome!

Vjernici na 18. obljetnici prijenosa tijela o. Antića

DOBRI OTAC ANTIĆ

(Sluga Božji)

(Svetost ne umire sa smrću,
biti živ ili mrtav,
ona je vječna)

Odzdrav serafski AVE i blaženstvo besmrtnih;
Ljubav Franjina - ljubav vječnih visina;
molitva poniznih putokaz je svima.

Gledasmo ti lice, o oče, i svijetlu stazu žiča tvoga;

Vidjesmo ti djela i prozresmo iskrenu svetost;
Oči tvoje sjale su ko sunce;
Predanje besmrtno ko Ljubav;
Besmrtni su pokloni tvoji ko pogledi nevinih.

I danas, radosni smo zbog savjeta tvojih;
Za nas te nestalo nije, jer marksisti nismo,
a nismo ni bezimeni pravac!

Odaziv AVE - vapaj ljubavi tvoje, pjesma i sreća:
Pravilo seraфа - sveti su savjeti uzdignutih duša;
Franjo i život - i redovnik molitve, vjere i uma.
Vječna Ljubav te pozvala: odazvao si se!
Marijin FIAT - NEKA MI BUDE - ozario te: odazvao si se!
To je molitva tvoja i zahvala njezina bila: AVE!
Veselili se i mi pozvani za tobom
ko sjaj u očima tvojim i suze radosti,
pjevali ko andeoski kori.

Blažen si, oče, i svetost je tvoja presjajna:
Žrtve su tvoje ko vrhunci mira;
Ljubav je tvoja ko žar mučenika.
Vječan poziv svih ljudi - za tebe bijaše nebo.

Slavna ti vječnost, o oče;
Moli se svestrano za nas ko seraf i svetac,
ko vječna zahvalna riječ Euharistije,
ko srca blaženih i duše proslavljenih.

Slavna ti vječnost, o oče;
Mi se potucamo zemljom i blatom -
A odzdrav tvoj odzvanja i poziva AVE!

Ante Vladimir Tadić

ŠTOVATELJI O. ANTE ANTIĆA PIŠU

Poštovani oče Stipe!

... Htjela sam Vam se zahvaliti za Vašu dobrotu i požrtvovnost, da ste me uza sav svoj posao odveli u onaj sveti dom i hram. Tako sam imala prilike vidjeti s koliko ljubavi njegujete svetu uspomenu sluge Božjega o. Ante.

Vaš dar, lijepa slika o. Antića, resi na dominantnom mjestu moj dom. Dao Bog, ne prošlo mnogo vremena pa da te slike rese domove našeg naroda nakon proglašenja svetosti o. Antića, koju svi mi štovatelji priželjkujemo.

Zagreb, 28. srpnja 1988.

Bea Derenčin

* * *

Poštovani oče!

... Ovoga ljeta uistinu smo spominjale Vas, kako trebamo poslati neki prilog za beatifikaciju o. Ante, ali vrućine i ostalo sprječiše nas.

Divimo se Vašim naporima i u molitvi ćemo biti s Vama da dragi Isus što prije usliši molitve svih nas kako bi naš dobar o. Ante postao blaženim.

Uz svoj skromni prilog želimo Vam mnogo uspjeha u Vašem radu, uz lijep pozdrav »Hvaljen Isus i Marija«.

Dubrovnik, 2.10.88.

*Ana Dragojević i
Jasna Gjenero*

* * *

Velečasni oče Stjepane!

Prošlo je mnogo vremena da sam primila Vaše pismo. Pa premda nisam odmah odgovorila, nisam zaboravila svaki dan moliti Presveto Trostvo i Blaženu Gospu za proglašenje blaženim i svetim našeg sluge Božjeg oca Ante Antića. Mnogo Vam hvala za glasilo. Molim Boga da Vam bude u pomoći u Vašem teškom i odgovornom poslu.

Dubrovnik, 3.XII.88.

Katica Baljkas

* * *

Poštovani Uredniče!

Zahvaljujem Vam na listu »Dobri otac Antić«. Molim i želim milost od Gospodina Boga da što prije bude proglašen blaženim i svetim. List rado čitam, a ponudim ga i drugima na čitanje.

Kaštel Lukšić, 7.1.1989. *Dobrila Jakovac*

* * *

... Obvezu su me toliko pritisle... Stvarno mi je žao što ne stignem surađivati u listu »Dobri otac Antić«. No, netko mora i trpljenjem nešto pridonijeti, pa primiti i to od srca. Hvala za svaki novi broj. Predivni su, sve jedan bolji od drugog. I dalje Vas pratim molitvama, a čim budem mogla, rado ću se odažvati i na aktivnu suradnju.

Bog Vas blagoslovio rukom Presvete Bogorodice i Majke naše Marije, koja Vas posebno voli!

Varaždin, Božić 1988. *S. Marija Elekta*

... Vrativ se iz Rima, našao sam obećani mi Glasnik »Dobri otac Antić«. Hvala!

List žari svjetлом i toplinom. To su uostalom i značajke svetaca. Oni svijetle i griju, da ne reknem, zagrijavaju čovjeka za Boga. Dira me zanos, zalaganje i polet kojim su ponesene stranice glasnika.

... A sjećam se ja oca Antića. Viđao sam ga u zagrebačkoj katedrali prilikom svećeničkih ređenja. Bilo je tamo mnoštvo posvećenog svijeta. Ipak, on je svojom pomalo pognutom pojmom prolazio kao dobar duh, nemimoilaziv.

Zagreb, 9. siječnja 1989.

Dr. Ivan Golub

Časni oče Stipe!

... Glasilo mi je u svakom pogledu zanimljivo, naročito zbog raznih tema o kojima mi laici ne znamo. Sudjelovanje vjernika u molbama za milosti sigurno će biti korisno za uznapredovanje kanonizacije toliko željene od štovatelja Sluge Božjega dobrog oca Antića.

Čitavo je glasilo rađeno ljubavlju i željom da što prije ugledamo blaženog Slugu na našim oltarima.

Zagreb, 12.1.1989.

Bea Derenčin

Mnogo Poštovani oče!

Primila sam časopis »Dobri otac Antić«. Šaljem pretplatu za nastalu godinu. Želim što se ne mogu bolje odužiti za sve dobro koje sam primila po njemu od Gospodina. Dobri Otac bio je preteča Gospodnjeg pohoda i njegove intervencije u moj životni put. Zahvalno priznajem da bih bez savjeta, upozorenja i molitve ostala vrlo vrlo siromašna.

26

Molim se da ga Gospodin što prije uzdigne na čast oltara.

Subotica, 15.1.1989.

J.V.

Poštovani fra Stjepane!

... Hvala Vam što ste u glasili »Dobri otac Antić« objavili smrt moje drage pokojne sestre Štefice Galenčir. Dirnula me Vaša pažnja i lijepi riječi utjehe koje ste mi napisali.

... Dok sam je još dvorila u bolesti, obje smo uvijek s nestrpljenjem čekale glasnik oca Antića i s veseljem čitale. Nisam imala tu milost da ga upoznam za života, ali njegov lik posebno mi je drag i simpatičan. Svaki dan molim da naskoro bude proglašen blaženim. Također mu se utječem za zdravlje, snagu i strpljivost u svakidašnjem životu.

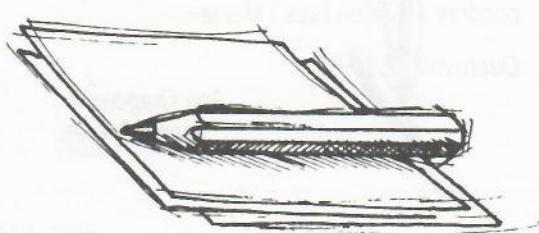
Bjelovar, 23.1.1989. Anica Koprolčec

Poštovani oče Vučemilo!

... Glasilo me uvijek obraduje, pa tako i sada, osobito kada pišete o Bl. Dj. Mariji.

Svoje svakidašnje molitve stavljam na moleće ruke dobrog oca Antića, da ih one preko Majke Božje prenesu Presvetom Trojstvu, da Vaš rad i rad sestre Asumpte bude blagoslovљен.

Osjek, 24.1.1989. Zora Dorić

Dragi naš Pater!

Hvala za drage retke i uvijek otvoreno srce s dobrim željama za naš ovdje karmel. Preporučite nas dobrom ocu Antiću. On je sada naš dragi zagovornik.

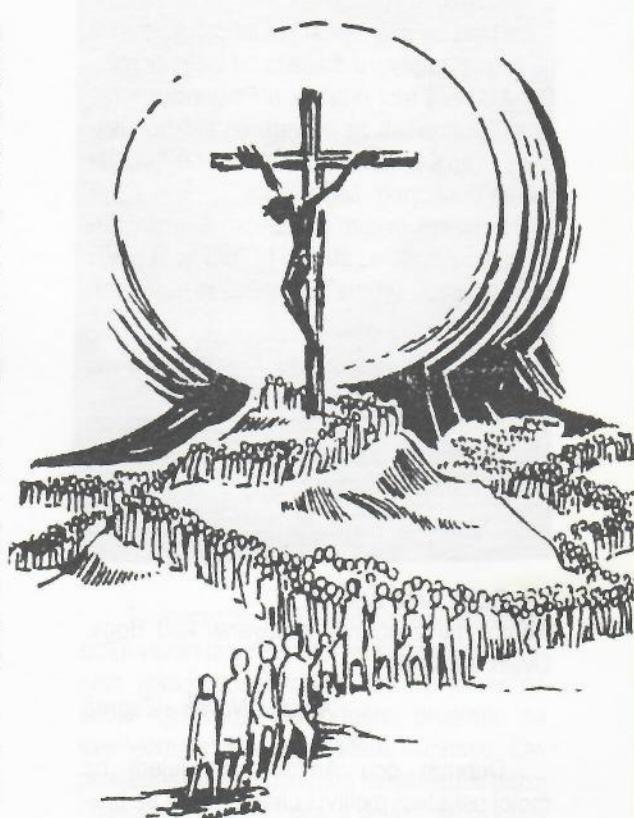
Hvala da ste nas uvrstili u vrijedno Glasilo »Dobri otac Antić«. Rado ga čitamo. To je svijetla zraka sunca njegova života. Glasilo izlazi pod pravim imenom. Da, naš dragi fra Ante jest DOBRI OTAC. Čovjek bez osobnih interesa, dosljedan, pun dobrote, zahtjevan, prema sebi posebno, duša istinske molitve, trajnog pregaranja, uvijek spremjan drugome pomoći. Čovjek šutnje! O sebi šuti, a o drugima govori dobro. Veselo je i radostan kad drugi uspiju. Bio je pravi DOBROČINITELJ. Pomagao je mnoge i bodrio na ustrajnost. Nije zarobljavao svojim duhovnim darovima. On je želio da duše ljube Boga i da idu k Bogu, a sebe je smatrao slugom nekorisnim. Bio je divan u svojoj nesebičnosti. Pred njim je uvijek bila ona svetoga Ivana Krstitelja: »ON NEKA RASTE...«

Ovo je tek nešto o tom Božjem ugodniku. On neka nam svima izmoli ono što nam je najpotrebnije, zna što nam treba.

Vama zahvaljujemo za sve što činite da ga što prije ugledamo na našim oltarima i molimo za Vas. Uz iskreno poštovanje, zahvalne Vam sestre karmeličanke iz Šarengrada.

Šarengrad, 28.1.1989.

S. Karmela

Što se krilo u tom jednostavnom, skromnom, povučenom, gotovo plašljivom redovniku; što je tako neodoljivo privlačilo k njemu?

Ono što sam doživio sam, uvjeren sam da su doživjeli mnogi među prisutnima... Karakteristične evandeoske kreposti: djetinja jednostavnost, nehijenjena poniznost i istinska dobrota tako su se neusiljeno i snažno odražavale s njegova bića. To nije naučeno, to nije stečeno nekim asketskim metodama, to nije neka mukom stečena discipliniranost, nego nepatvoren i spontani izljev nutritne koja je sva prožeta Kristovim duhom.

Dr. Ivan Kozelj, iz nadgrobnog govora kod ukopa o. Antića, 8. ožujka 1965.

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Dragi oče Antiću!

Hvala za sva uslišanja i milosti koje sam po tvome zagovoru do sada od Boga primila. Danas, pred moj odlazak u Francusku, gdje će se pripravljati za ostvarenje svoga misijanskog zvanja u Zairu, preporučam se također tvome posebnom zagovoru.

Prati me svojim pogledom sve do trenutka spuštanja na afričko tlo, a potom prati i moj rad među siromašnim zairskim narodom.

*S. Ivana Džimbeg
školska sestra franjevka*

Zahvaljujem dobrom ocu Antiću za mnoge milosti. Uz skroman prilog za beatifikaciju, zahvalna

Ana Hanzlovsy - Zagreb

Dobri Ante Antiću!

Nemoj me zaboraviti zagovarati kod Boga. Uvijek zahvalna

Amalija Novak - Zagreb

Dobrom ocu Antiću zahvaljujem na mojoj uslišanoj molitvi i unaprijed mu se preporučam.

Doprila Jakovac - K. Lukšić

... I moja je žarka želja da o. Antić uskoro bude čašcen na našim oltarima. Molim se njegovu marijanskom srcu i prisutan je u mojim molitvama vječnome Ocu i Mariji. Vjerujem da će nam Otac nebeski brzo uslišati molitvu i ponovno se proslaviti preko svoga služe o. Ante Antića.

Tatjana Kovač - Sinj

S velikim pouzdanjem i vjerom utječem se u svojoj bolesti zagovoru sluge Božjega o. Ante Antića i molim za ozdravljenje.

Marija Lučić - Osijek

U zahvalu za milosti koje sam primila po zagovoru sluge Božjeg dobrog oca Antića, za njegovu beatifikaciju šaljem svoj prilog.

Neda Vitasović - Makarska

Zahvaljujem o. Antiću na primljenoj milosti, uz prilog za njegovu kauzu.

Jelena Miličević - Sarajevo

Uz zahvalu za primljene milosti ostavljam svoj prilog od 200.000 din.

R.

Hvala Bogu, Bl. Djevici Mariji i zagovoru dobrog oca Antića za sve milosti i pomoći. Preporučam i dalje svoje sestre, dvoje mlađih i sve za koje se molim. Šaljem mali doprinos za potrebe oko beatifikacije našeg o. Ante.

S. Ksaverija Oreb - Split

Zahvaljujemo Gospodinu za ozdravljenje naše sestre po zagovoru o. Ante Antića, kojem smo se utekle kad nam je bilo teško. Uz prilog za njegovu beatifikaciju.

S. i D. Pogačić - Zagreb

Šaljem svoj skromni prilog uz veliki HVALA dobrom ocu Antiću.

Mare Staničić ud. Pere - Baška Voda

U zahvalu o. Antiću a uz božićnu čestitku šalje svoj prilog

Katica Mihaljević - Splitska

Dobri moj oče Antiću, velika Ti hvala!

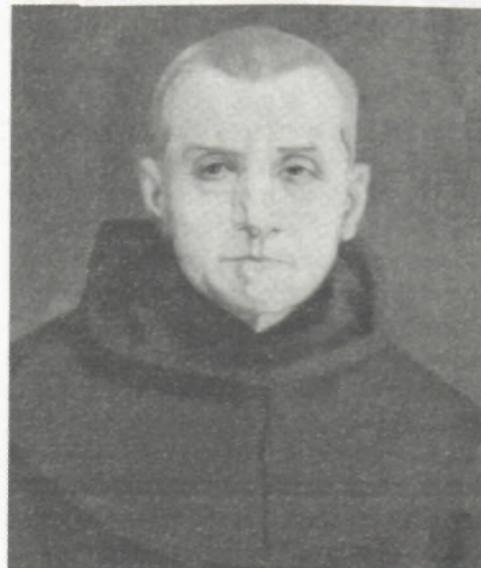
M.Š. - Zagreb

SLUGA BOŽJI GERARD TOMO STANTIĆ, KARMELIĆANIN

Sluga Božji Gerard Tomo Stantić, iz reda karmelićana, rođio se u Đurđinu kod Subotice 16. rujna 1876. kao sin brojne obitelji Josipa Stantića i Đule (Julije) r. Jagić.

Djetinjstvo je proveo u bunjevačkom salašu i pohađao je pučku školu koja je tih godina privremeno također uspostavljena u jednom salašu. Šest razreda gimnazije pohađa u Subotici, a zatim prelazi u sjemenišnu gimnaziju u Kaloći, u Mađarskoj.

Na kraju sedmoga razreda gimnazije stupa u karmelski red, u austrougarskoj provinciji karmelićana, koja je tada obuhvaća i naše krajeve. Poslije novicijata u Grazu (Austrija) prelazi u Đur (Mađarska) na teološke studije, gdje je također zaređen i za svećenika godine 1902. Kratko vrijeme djeluje kao svećenik u Budimpešti. Osnivanjem karmelskog samostana u Somboru g. 1904. pružila mu se prilika da može djelovati među svojim sunarodnjacima Hrvatima: Bunjevcima i Šokcima. Sav radostan dolazi u Sombor sredinom kolovoza iste godine. Kako je bio jedini Hrvat u provinciji svoga Reda, osjeća da ga Bog šalje među ljude svoga naroda da im bude »duhovni vođa«, kako on to sam spominje u nastupnoj propovijedi 23. kolovoza 1904.

Tijekom gotovo 52 godine ovaj naš sluga Božji vezan je uz somborski karmelski samostan. Iako je posebno zadužen za Hrvate, on svoje djelovanje velikodušno proširuje na sve vjernike: Hrvate, Mađare, Nijemce. Ovi posljednji bili su uglavnom nastanjeni u bližoj i daljoj okolini Sombora, a dolazili su često u Sombor, koji je tada bio glavno središte cijelog kraja. Kako je somborski karmelski samostan u samom središtu grada, svima je bio pristupačan i bilo je lako usput navrtit u samostansku crkvu. Otkako su upoznali o. Gerarda, rado su se njemu obraćali, osobito radi izmirenja s Bogom u sakramantu ispovijedi.

Djelovanje o. Gerarda, uz vjerno življene karmelskog poziva razvijalo se posebno u tri smjera: propovijedanje na hrvatskom, a ponekad i na mađarskom i njemačkom jeziku, skrb za bolesnike grada i neumorno ispopovijedanje. Posebnu je pažnju posvećivao sakramantu pomirenja i vođenju duša k Bogu. Malo pomalo taj njegov rad pridonio je

tome da je karmelski samostan u Somboru postao žarište kršćanskog života.

Njegovo djelovanje nije teklo bez poteškoća, a one su potjecale iz činjenice da je vjernička somborska zajednica bila višenacionalna. Za vrijeme njegova dugogodišnjeg boravka Sombor je mijenjao svoje političke gospodare, što je još više stvaralo napetosti među narodnostima, vrijedalo kršćansku ljubav i pravednost. U raznim šovinističkim ispadima trebalo je znati sačuvati i ljubav i pravednost, povezivati vjernike u jednu zajednicu. U tako delikatnim trenutcima o. Gerard Tomo Stantić znao je biti izvanredno razborit, ali tako da nijednom vjerniku, bilo koje narodnosti, ne uskriće pažnju i prostor. Iako nije nikad zatajio da je »sin bunjevačke nane«, smatrao je svaki šovinizam grijehom protiv ljubavi i pravednosti, i tom je načelu bio dosljedan. Iako su svi nehrvatski vjernici znali da je on Hrvat, nisu nikad izgubili povjerenje u njega, nego su se i u napetim okolnostima s pouzdanjem njemu obraćali.

Središnja stvarnost njegova duhovnog života bio je Krist, posebno Krist u otajstvu Djeteta. Kada je na dan svoje zlatne mise progovorio vjernicima, istaknuo je da za sve u životu zahvaljuje Djetetu Isusu.

Iz mnogobrojnih zapisa Sluge Božjega iako je otkriti da on tumači rast u kršćanskom životu davanjem prostora Kristu - kako bi Krist rastao u nama. Nadahnjujući se na prostranim bačkim poljima zasijanima pšenicom, on ovako opisuje duhovni život u povezani- sti s Kristom: »Mali Isuse! Ti si u nama lijepo zeleno proljetno žito koje želiš u nama rasti. Kad nas muče i ubijaju, (tada) sazrijevaš kao na drvetu križa. Mi ovako (raspeti na križu) nećemo umrijeti iako smo umrli. Žito raste, plod donosi, pa imamo što jesti. Što vam je Malog Isusa raste On u nama. Postajemo ponizni, pokorni, marljivi. Kad Isus postane u nama zrela vlat, po suzama pokore i vrućine srca bit će u nama čudnovati brat: mi ćemo njemu biti kolač, a on nama«.

30

Kako bi se pak ovo načelo provedeo u konkretni život, on se služi riječima kao što su »grlijenje«, »ljubljenje«, »igranje« s Isu- som. Posebno mjesto u toj kristovskoj dimenziji njegove duhovnosti ima zadovolj- ština za grijehu svijeta. Ovaj vid svoga života on neprestano ističe u svojim zapisima i potvrđuje posebno svojim vrlo umrtvljenim životom i pokorom.

Ne bi bila potpuna slika njegova duhovnog života i njegovih kreposti kad ne bi spomenuo njegovo gotovo neprestano hodanje u nazočnosti Božjoj. Ta se vježba u Božjoj nazočnosti očituje u neprestanom provjeravanju, rekao bih aktualnom nakanom, da li je svako njegovo djelo u suglasnosti s voljom Božjom. On se ne želi »micati« osim na poticaj Božji. Tu vježbu u Božjoj nazočnosti vezao je uz uzrečicu: »Pazi na Isusa«, koju je u svojim zapisima bezbroj puta napisao.

Nakon Prvog svjetskog rata somborski je karmelski samostan bio izdvojen iz mađarske provincije, koja se godine 1900. bila oblikovala u samostalnu provinciju, odijeljenu od Austrije.

Ova okolnost stavila je o. Gerarda pred nove zadatke, koji su u vezi sa širenjem karmelskoga reda u Hrvatskoj. On je naime cijelo vrijeme bio poglavari i morao se brinuti kako dalje u novim okolnostima. Zadaća je bila to teža što je bilo prilično velikih problema. Prije svega, problemi su nastali zbog toga što se osobljje samostana drastično smanjilo. Svećenici rodom iz Mađarske morali su napustiti Sombor, na zahtjev nove vlasti. O. Gerard je praktički ostao sa samo jednim svećenikom, čiji je boravak u Somboru bio nesiguran jer je i on bio rodom iz Mađarske.

Zasjale su ipak nove nade kad je bio naređen za svećenika Hrvat iz Sombora o. Ambrozije Bašić i kad je iz Mađarske uspio doći, poslije upornog traženja o. Albert Galović, gradišćanski Hrvat, te kada se zajednici pridružio o. Sebastijan, po narodnosti Rumun. Tako obnovljena zajednica, na čelu

s o. Gerardom, mogla je nekako započeti rast Reda u novoj državi, Kraljevini SHS. Kako bi upoznao javnost o karmelskom Redu, o. Gerard izdaje knjižicu »Cviće Karmela«, u kojoj nakon sažete povijesti Reda prikazuje likove karmelskih svetaca, Gospu od Karmela, Sv. Iliju, koji je nadahnitelj karmelske duhovnosti, sv. Tereziju Avilsku i sv. Malu Tereziju, koja je tih godina proglašena blaženom i svetom. Otvara se dječačko sjemenište i novicijat. Rasle su nade da će karmelski Red uhvatiti korijene u našoj domovini.

Nadošle su međutim nove kušnje. Godine 1929. naglo je preminuo mladi o. Ambrožije Bašić, nakon samo 33 godine života. O. Albert Galović, slaba zdravlja, umro je godine 1935., a o. Sebastijan vratio se u svoju domovinu Rumunjsku. Ostao je o. Gerard i o. Benjamin. Kako bi sjemenište moglo funkcionirati, došao je za prefekta jedan otac karmeličanih iz Poljske, a kandidati su poslije stupanja u novicijat odlazili u Poljsku radi karmelskog odgoja.

Sav napor, što ga je prvenstveno nosio na svojim ramenima o. Gerard, urođio je prvim plodovima. Godine 1939. karmel u našoj domovini mogao je raspolagati još četiri svećenicima. Činilo se da je sazrelo vrijeme za osnutak karmelskog samostana u Zagrebu. Koncem 1939. o. Gerard odlazi u Zagreb, ondje kontaktira s blagopokojnim kard. Alojzijem Stepincem, te kupuje zemljište na kojem je imao biti sagrađen novi samostan. Usput rečeno, pisac ovih redaka sjeća se dojma što ga je o. Gerard izrekao o kardinalu Stepincu nakon povratka u Sombor: »Tako je staložen i miran kao jagnje«, rekao je braći za vrijeme odmora.

Planovi su opet pali u vodu jer je izbio Drugi svjetski rat. Sombor je bio okupiran od Mađara, sjemenište zatvoreno, a od zagrebačkog utemeljenja ništa.

Iako se utemeljenje karmelskog samostana ostvarilo u Zagrebu tek godine 1959., ipak nas slijed događaja u vezi s naporima za učvršćenje karmelskog Reda u našoj domo-

vini, a koje je na svojim ramenima nosio o. Gerard, dovodi do zaključka da hrvatski karmeličani mogu s pravom slugu Božjega o. Gerarda Tomu Stantiću nazvati ocem svoje provincije. Samo ćemo u vječnosti doznati što je sve podnio kako bi se karmelski Red razvio u našoj domovini. Možemo samo reći da nikad nije jadikovao zbog protivnosti koje je susretao u tom svom radu, pa možemo s punim pravom reći da njegovo ponašanje samo pridonosi ljestvici njegova lika - lika čovjeka koji vjeruje Providnosti Božjoj.

Po svršetku Drugog svjetskog rata o. Gerard je već sedamdesetgodišnjak, narušena zdravlja. Uprava samostana u Somboru prelazi u mlađe ruke. Iako je gotovo cijelog života bio poglavari, on sada postaje uzor svima kako se slušaju poglavari. Nastavlja još uvijek svoj gorljivi rad kao isповједnik i pohoditelj bolesnika. Kada mu zbog slaba zdravlja poglavari ne dopuštaju da isповijeda, on ipak vodi brigu o tome kako bi pozvao svećenika čim bi opazio da se koji pokornik šulja oko isповjedaonice.

Sluga Božji zamijenio je zemaljski život vječnim 24. lipnja godine 1956. U nazočnosti mnoštva vjernika, njih oko deset tisuća, pokopan je na somborskem groblju. Njegovi posmrtni ostaci sada počivaju u somborskoj karmelskoj crkvi, gdje je tolike godine plodno živio i djelovao.

Postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim pokrenuo je subotički biskup mons. Matija Zvekanović u rujnu godine 1985. Za bolje upoznavanje i promicanje štovanja Sluge Božjega, njegova Vicepostulatura: (Česmičkoga 1, 41000 Zagreb) nudi slike i dvije publikacije: »S Kristom za spas duša« i »Na Božji način među ljudima«. Ova zadnja sadrži misli Sluge Božjega na temu duhovnog života.

O. Ante Stantić, vicepostulator

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u vječnost štovatelji o. Antića

O. Tomislav Andrašec, franjevac
– ZEMUN

Ivan Kozelka – PETRINJA

S. Saturnina Dvoržak – KAMNICA

Magda Hadžija – ZAGREB

Vera Kulundžić – ZAGREB

Josipa Nemeš – MURSKA SOBOTA

Pera Stipić – GRADAC n/m

**GOSPODINE,
UDIJELI IM POKOJ VJEĆNI!**

**O. ALEKSA BENIGAR
(1893.-1988.)**

Na blagdan Sviх svetih 1988. preminuo je u Rimu, u 96. godini, čovjek sveta života i nepoštedna rada o. Alekса Benigar, franjevac Provincije sv. Ćirila i Metoda. Rodio se u Zagrebu 28. I. 1893. U red je stupio na Trsatu 7.IX.1907. Za svećenika je zaređen 30.VI.1915. Do 1928. djelovao je u svojoj provinciji. Osobito se istaknuo – kao i o. Ante Antić – kao odgojitelj bogoslova. Od 1929. pa do 1954. bio je misionar u Kini, gdje je djelovao kao profesor teologije i odgojitelj u regionalnom velikom sjemeništu u Hankowu. Tu je odgojio velik broj mladih kineskih franjevačkih i biskupijskih svećenika. Izagnan iz Kine, god. 1954. dolazi u Rim, gdje do smrti djeluje u Međunarodnom zavodu sv. Antuna. Najprije je bio 11 godina duhovnik mladih franjevaca svećenika iz svega svijeta na postdiplomskom studiju u Rimu. Poslije, zapravo sve od

32

početka, djeluje kao vrlo traženi isповједnik u bazilici sv. Antuna i u Sv. Ivanu Lateranskom. Održao je možda i do dvije stotine duhovnih vježba te nebrojene duhovne nagovore svim mogućim svećeničkim i redovničkim zajednicama. Bio je plodan duhovni pisac. Napisao je iscrplju i veliku biografiju blagopokojnog kardinala Alojzija Stepinca, dosad najbolju i najsvestraniju informaciju o tom velikom liku hrvatske i opće kršćanske duhovnosti. Ostavio je na tisuće stranica pomno izrađenih svojih duhovnih nagovora, a tiskao je dvije vrlo vrijedne i opsežne knjige, dva teološka priručnika o liturgiji i duhovnom bogoslovju.

Potanji njegov životopis napisao je, u »Glasu Koncila« od 13.XI.1988. Ivan Mikljenić.

Za vrijeme svog rimskog odsjeka života (1954.–1988.) o. Alekса je bio osobito živo povezan u svagdanjem suživotu s članovima Skotističke komisije pod vodstvom blagopokojnoga o. dr. Karla Balića. Gotovo svi su mahom potjecali i potječu iz Provincije Presvetog Otkupitelja, matice sluge Božjeg o. Ante Antića. Živući dugo godina intimno povezan s njima, sam je o. Alekса bio štovatelj oca Ante. Poticao je da se pokrene sudbeni postupak za utvrđivanje njegove svetosti. O. Alekса je inače bio stručni savjetnik za mnoge kauze u Kongregaciji koja vodi ispitivanje svetosti budućih kandidata oltara. Zamoljen od tadanjeg vicepostulatora o. Roka Tomića, pregledao je i tzv. artikule ili članke po kojima će na crkvenom судu biti ispitivani svjedoci svetosti oca Ante Antića. U posebnom pismu o. Roku od 29.V.1976. piše: »Dobro su sastavljeni i čitaju se s veseljem. Lik sluge Božjega o. Ante Antića vanredno se lijepo ističe, osobito kao odgojitelja redovničke mladeči.«

Čvrsto se nadam i uvjeren sam da su se ta dva naša franjevačka subrata, obojica Božji ugodnici, već zagrlila u vječnosti te nas u blaženom gledanju Boga zagovaraju.

Fra Bonaventura Duda

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka prosinca 1988. do kraja siječnja 1989.

Vera Beroš – (10.000); Milka Beroš – Bratuš (10.000); Ljiljana Babić – Bratuš (10.000); Kata Beroš – Bratuš (20.000); Slavka Beroš – Bratuš (10.000); Nikica Blagaić – Ston (3.000); Matija Lapov-Ugrina – Zadar (5.000); Katica Baljkas – Dubrovnik (5.000); Obitelj Sambunjak – Zagreb (6.000); Marija Radić – Zagreb (12.000); Josipa Živičnjak – Zagreb (36.000); Štefanija Rukavina – Zagreb (4.000); Obitelj Demšić – Zagreb (4.000); Marija Šagi – Zagreb (4.000); Ružica Đureković – Zagreb (7.000); Ivka Kirinić – Zagreb (5.000); Obitelj Rašan – Zagreb (10.000); Jure Tojčić – Zagreb (5.000); Marija Zadravić – Zagreb (20.000); Marija Kaštelan – Zagreb (20.000); Katica Brešković – Dubrovnik (5.000); Andelka Zaer – Zagreb (5.000); Marija Zebić – Zagreb (20.000); Jozo Pejić (200.000); N.N. – Zagreb (200.000); Milka Živković – Zaton (10.000); Roza Dukić – Zaton (2.000); Lida Antić – Zaton (10.000); Franjevački svjetovni red Gospe Lurdske – Zagreb (10.000); Katarina Rukavina – Zagreb (15.000); Zdenka Karalić – Zagreb (20.000); Petar Levantin – Sinj (10.000); Stjepan Pavić – München (500 DM); Amalija Novak – Zagreb (15.000); Josip Frkin – Velika Gorica (50.000); Martin Ostroganj – Vukovar (5.000); Franjevački samostan – Vukovar (5.000); Anica Bezić – Zadar (6.000); N.N. – Križevci (40.000); Ksaverija Oreb – Split (20.000); Anka Štambuk – Sumartin (6.000); Mara Ribićić – Dubrovnik (10.000); Obitelj Borović – Zagreb (10.000); Marica Petranović – Sisak (10.000); S. i D. Pogačić – Zagreb (20.000); Marija Baranović – Split (5.000); Marija Međurec – Đakovo (10.000); Leon Sulić – Zagreb (100.000); Jolanda Mučić – Šibenik (5.000); N.N. – Baška (10.000); S. Kozelka – Petrinja (15.000); Matiša Rajčić – Zagreb (50.000); Bea Derenčin – Zagreb (22.000); Kristina Damjanović – Zagreb (5.000); Ivan Jurčević – Odelhausen (20DM); Andelko Čurko – Zagreb (3.500); Mare Staničić – Baška Voda (25.000); Adela Starc – Maribor (30.000); Judita Guščić – Novalja (5.000); Jelica Badurina – Novalja (15.000); Josip Srdanović – Zagreb (20.000); Branka Doljanski – Zagreb (50.000); N.N. – Zagreb (42.000); Blanka Mokrović – Zagreb (5.000); N.N. – Zagreb (5.000); Katica Mihaljević – Splitska (20.000); N.N. – Pazin (250.000); Ljubica Dominis – Benkovac (10.000); Ana Dragojević – Dubrovnik (12.000); Jasna Gjenero – Dubrovnik (12.000); Zlata Miličević – Kardeljevo (12.000); Zdenka Jurišić – Baška Voda (12.000); N.N. – Mostar (10.000); Marija Štimac – Zagreb (12.000); Bruno Klein – Split (10.000); Stošica Lukić – Zadar (8.000); Mira Pavesić – Zagreb (10.000); Sestre Benediktinke – Zadar (20.000); Ana Patz – Zagreb (5.000); Neda Vitasović – Makarska (20.000); Agnes Momčinović – Ilijada (12.000); Andelka Milić – Split (20.000); Marko Kurolt – Krapina (100.000); ss. Sv. Križa – Beograd (20.000); Elza Kulundžić – Zagreb (12.000); Matija Stipičević – Makarska (5.000); Ada Adamović – Čakovec (5.000); Jelena Miličević – Sarajevo (3.000); N.N. – Subotica (2.000); Župni ured – Gala (50.000); Stipe Poljak – Vrgorac (20.000); Mile Marović – Ugljane (50.000); Tomislav Goreta – Šibenik (50.000); Hrvatska katolička misija – Stuttgart (300 DM); Hrvatska katolička misija – Ludwigsburg (150 DM); Župni ured – Lovreć (200.000); Hrvatska katolička misija – Esslingen (100 DM); Hrvatska katolička misija – Berlin (300 DM); Mate Gverić – Kijevo (50.000); Župni ured – Dubravice (40.000); Silvestar Aračić – Sumartin (50.000); Srećko Vekić – Sumartin (50.000); Župni ured – Tuhelj (325.000); Ana Koprolčec – Bjelovar (10.000); Ivo Krnčević – Šibenik (22.000); ss. Kćeri Milosrda – Preko (7.000); Tatjana Kovač – Sinj (5.000); Ana Hanzlovsy – Zagreb (4.000); Marija Lučić – Osijek (22.000);

Na spomen moje drage pokojne sestre ŠTEFICE GALENČIR, a za potrebe Vicepostulature prilažem svoj skromni dar od 20.000 dinara. Ana Koprolčec – Bjelovar.

U spomen nedavno preminule plemenite PERE STIPIĆ (Gradac Dalm.) a za potrebe Vicepostulature, obitelj Rajčić iz Metkovića prilaže svoj dar od 60.000.– dinara.

Svim gore spomenutim darovateljima, te onima koji su poslali pretplatu za naš list, Vicepostulatura i uredništvo od srca zahvaljuje!

ZAOŠTROG - Franjevački samostan
početkom 20. st. Ovdje je fra Ante Antić
dvije školske godine (1912/13. i
1913/14.) studirao filozofiju.

Iz pisma o. Antića mp. fra Stanku Petrovu
s kojim je bio duhovno povezan.

To je Vaš duhovni žub. Ako Gospodin hoće, da se Vama
žive prejcici, zapovatođen, pogoden, proglašen, nizvra-
njan, zelenjen, od proglašenjem, fra i od Ocase
bestoga - moždavljice se poklonite Njegovoj mudrosti,
ljubavi i dobroti, jo veličanstven se predlogite mi-
lom noj ljubavi poseti i svog sica da se u Vama,
u Vama i p Vama u svemu potpuni i poseteno
svjemi frica, volja Božja.

Zagreb, 28-I-57.

Fra Ante